

TRUYỆN
TRANH

TẬP 14B

KHƯƠNG TỬ NHA BỊ TRÙ TRỒN BAY VỀ TRỜI

TRU
TRA

thuongmaitr

TẬP 14B

**KHƯƠNG TỬ NHÀ BỊ
TRÙ, HỒN BAY VỀ TRỜI.**

KIM KHÁNH

vẽ

uongxua.vn SƠN LÂM

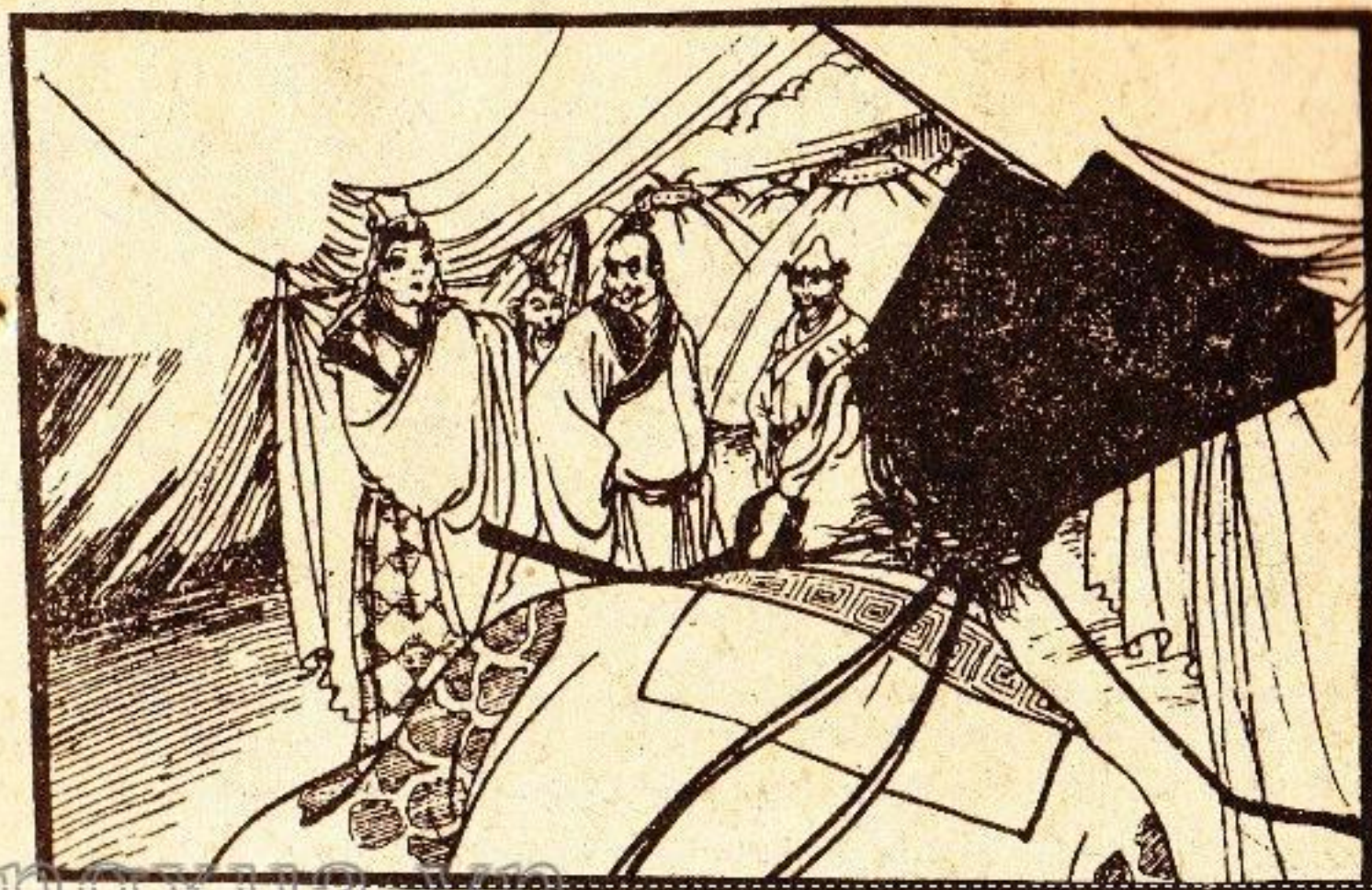
soạn lời

(Theo truyện “Phong Thần Diễn Nghĩa” của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

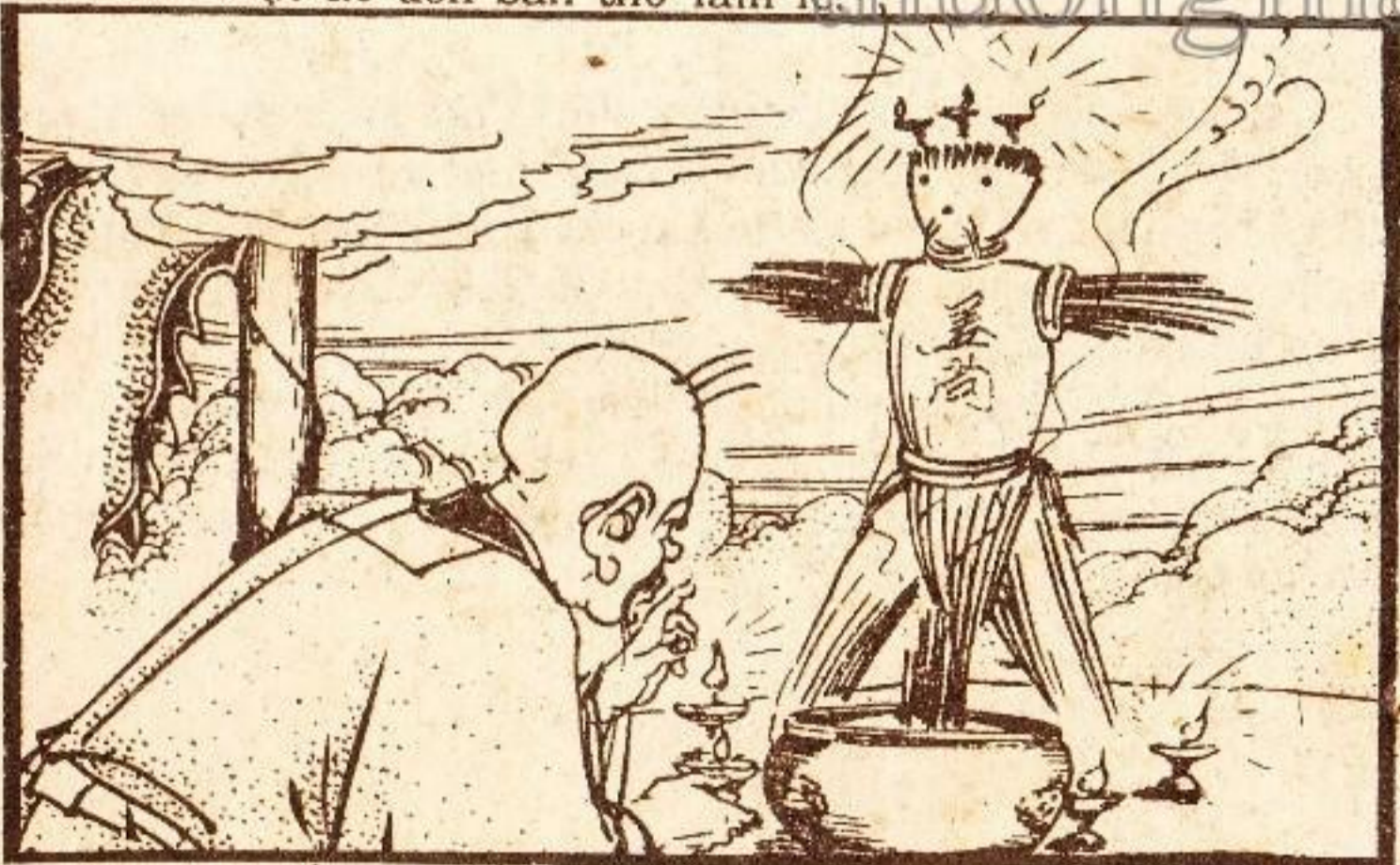
thuongmaite

Lúc bảy giờ, tại dinh trại của Văn Thái sư, các đạo sĩ trợ giúp Thái sư tụ tập đầy đủ. Mỗi đạo sĩ phụ trách 1 trận, giải thích cho Thái sư nghe sự lợi hại của trận mình. Văn Thái sư nghe xong vô cùng mừng rỡ. Lúc đó Dao Tân mới nói: "Tử Nha tài phép bao nhiêu mà phá cho hết 10 trận! Để tôi dùng phép giết Tử Nha cho rảnh". Thái sư hỏi: "Dùng phép nào, xin cho tôi rõ?" Dao Tân tiến đến sát Thái sư nói: "Tôi sẽ làm như vậy, như vậy... thì nội trong 21 ngày, Tử Nha phải chết, không trốn nổi tay tôi".

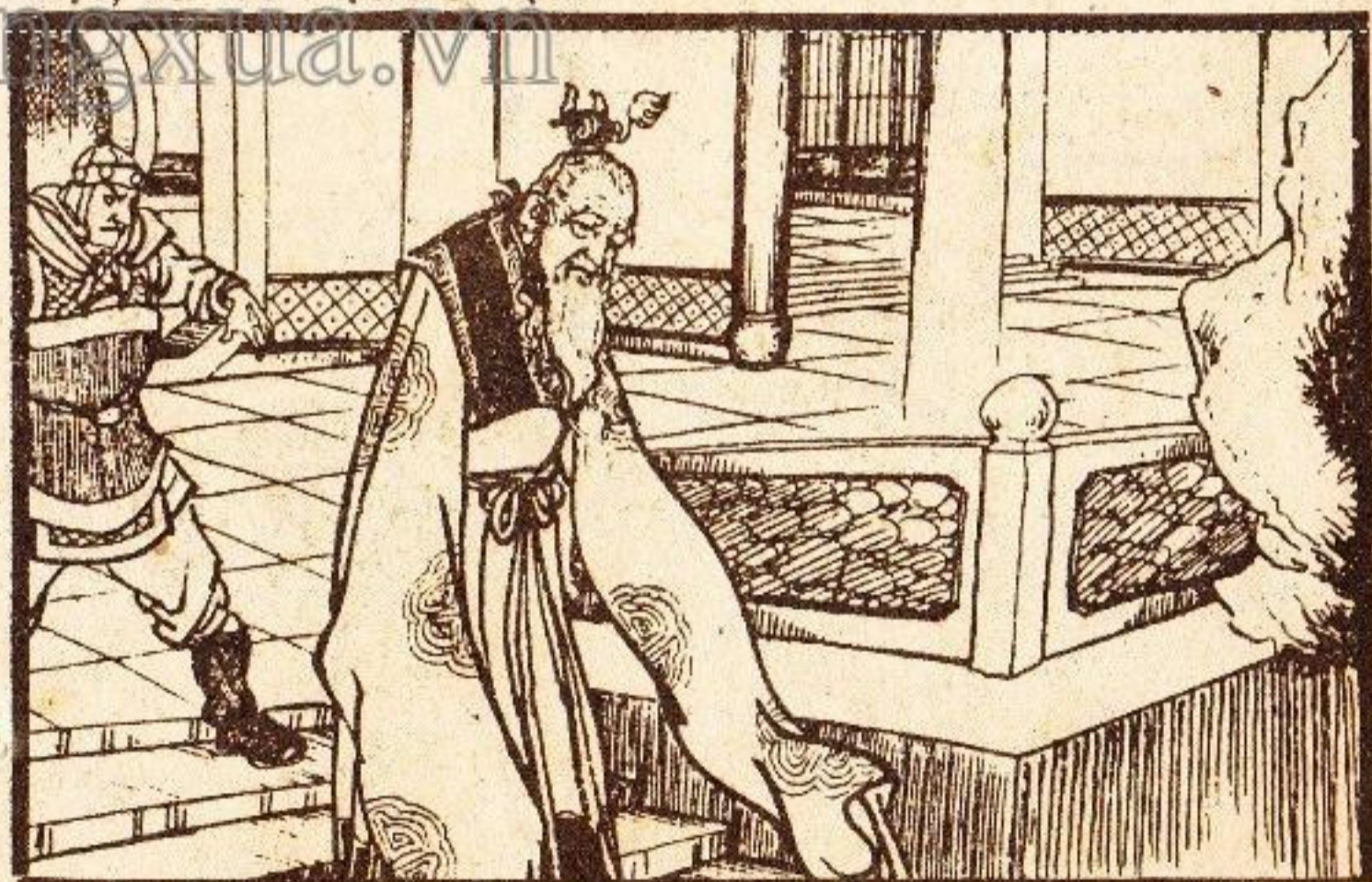
Dao Tân một mình vào trận Lạc Hôn, truyền đắp đất cát lên một cái đài, và dựng một bàn thờ, thắp nhang khói nghi ngút. Trong trận Lạc Hôn, hơi độc bao phủ dày đặc như mây. Dao Tân mặc áo đến bàn thờ làm lễ.

Sau khi tế trời đất, Dao Tân đặt một hình người bằng gỗ, ở giữa ngực có đề tên Khương Thượng. Bù nhìn được buộc vô trụ, trên đầu đặt ba ngọn đèn dầu phụng gọi là đèn thúc hôn, dưới chân có bảy ngọn gọi là đèn bắt vía. Dao Tân tự chăm sóc, hễ đèn hết dầu là đổ vào ngay.

Dao Tân đứng trước bàn thờ, dang rộng hai chân, tay mặt cầm gươm, tay trái bắt ấn, thúc hồn bắt vía Tử Nha. Mỗi ngày Dao Tân làm phép ba lần: lúc giữa khuya, lúc mặt trời mọc, và lúc mặt trời lặn.

Bên Tây Kỳ, Tử Nha bỗng nhiên cảm thấy uể oải, đã dụi, trong lòng xao xuyến, hồi hộp như sắp bị một nạn gì ghê gớm lắm, tai cứ nghe ai gọi tên mình. Mỗi lần bị gọi Tử Nha nghe mệt mỏi, ngực thở không ra hơi, không thiết tha đến chuyện gì nữa.

Tử Nha bị trừ, hồn vía bị thu về hình nộm hết mấy phần, xác bên Tây Kỳ biếng nói, biếng ăn, cặp mắt lơ dờ, dung mạo khác xưa. Dương Tiễn nghi ngờ Tử Nha bị ma quỷ bắt hồn.

Cách nửa tháng sau, Dao Tân bắt thêm một hồn hai vía nữa, khiến Tử Nha nằm ngáy như sấm, ngủ như mê. Na Tra lo lắng vì giặc tới bên thành. Dương Tiễn nói: "Chắc thừa tướng bị ai trừ, chứ có đâu bỏ việc cả không lo!"

Xảy dẫu một trận gió lạ thổi đến. Các tướng muốn thử Tử Nha còn sáng suốt không, nên hỏi: "Trận gió mới vừa thổi lớn lắm, chẳng hay sự thúc đánh tay xem đó là điềm hung kiết thế nào?"

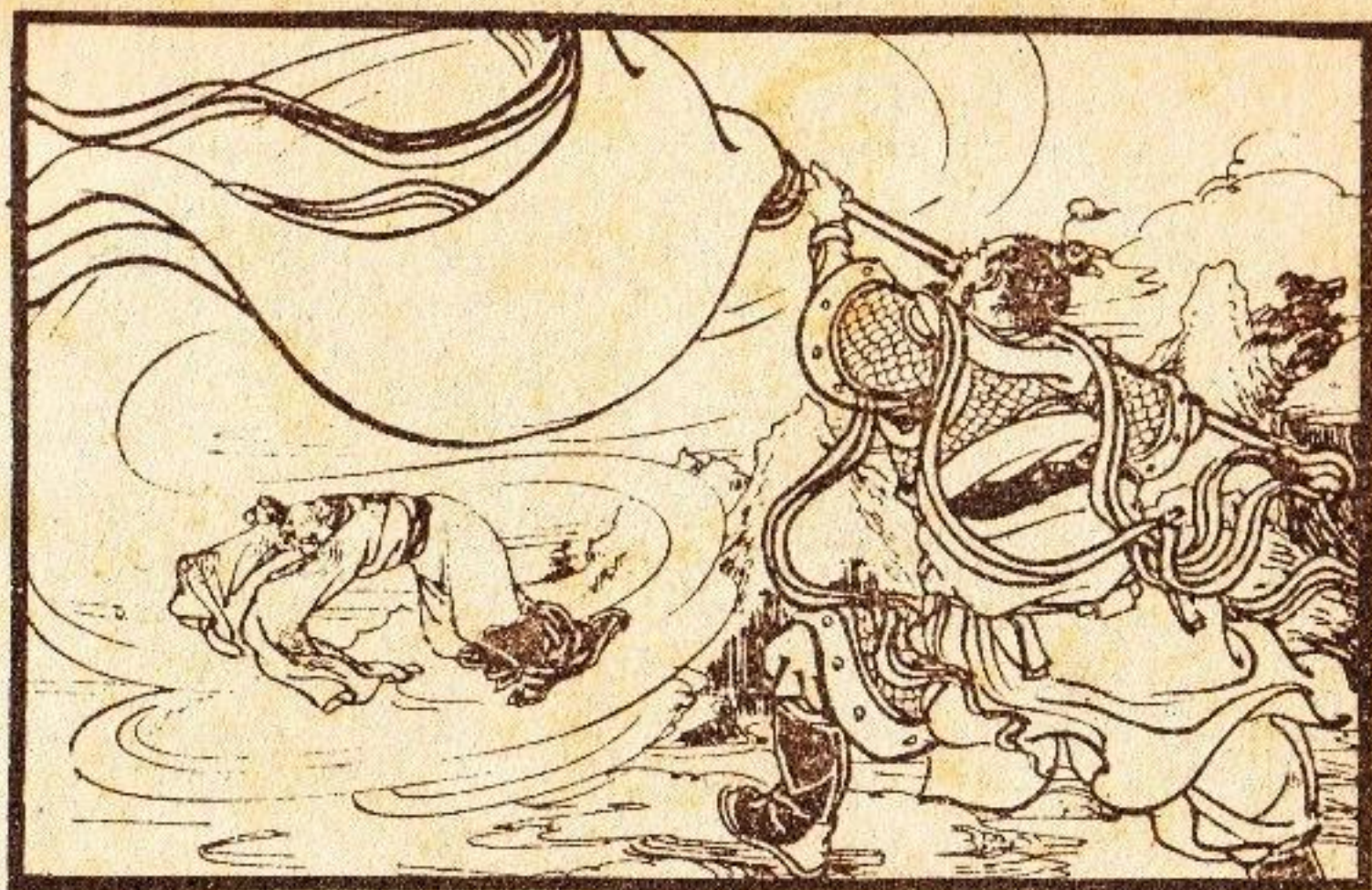
Thấy Tử Nha nói lãng quẻ, các tướng bỏ đi hết. Qua đến ngày thứ hai mươi, phép của Dao Tân thâm được tất cả hai hồn sáu vía nên Tử Nha phải nằm mê man như chết. Đến chiều tối, một hồn một phách cuối cùng bị trục, đành xuất hồn khỏi xác, Tử Nha thở hơi cuối cùng.

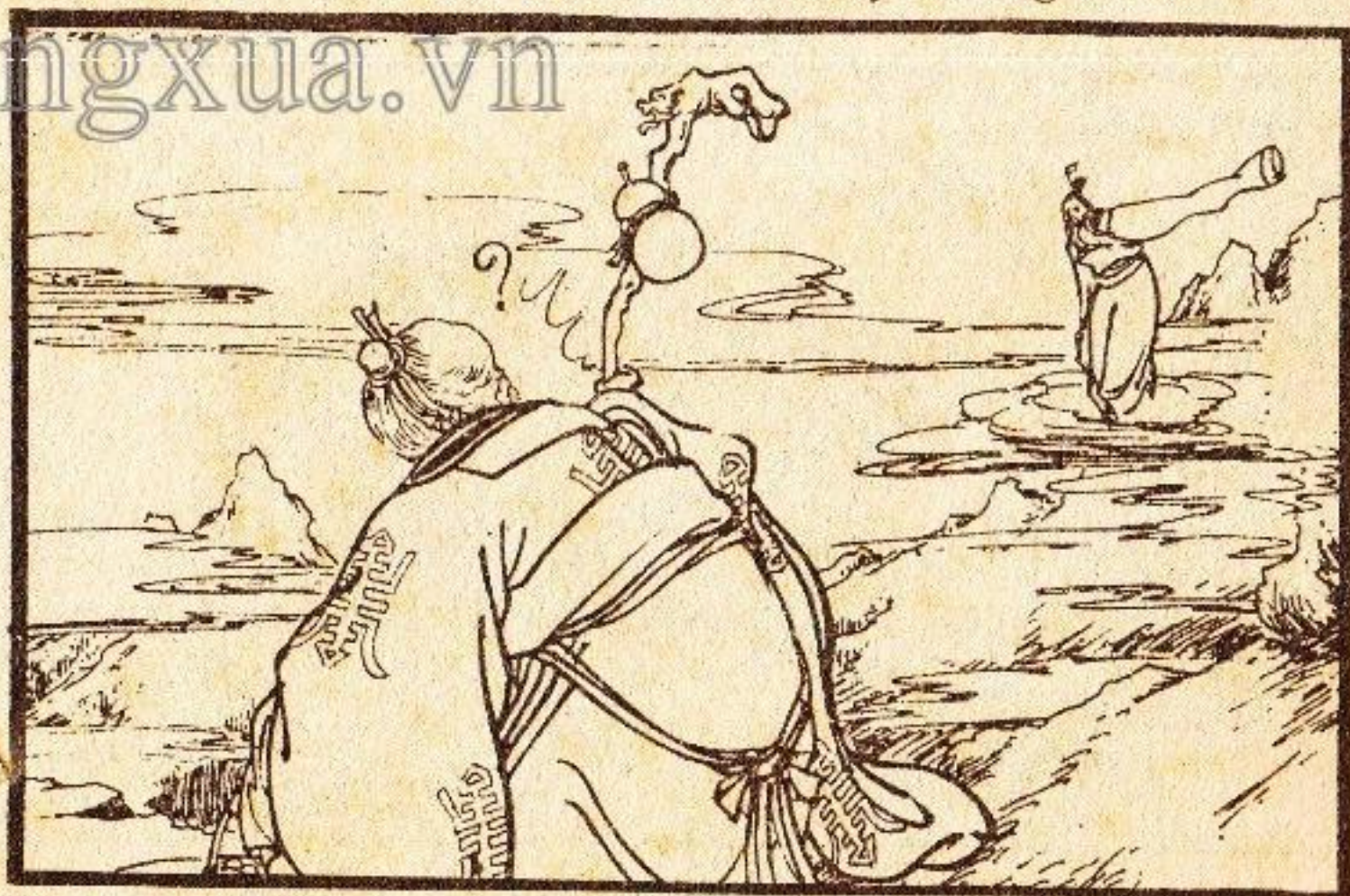
Xác Tử Nha tay chân đều lạnh, duy có chón thủy thấy còn ấm. Dương Tiễn chợt lóe ra hy vọng, liền tâu với Võ Vương: "Xin đại vương đừng buồn, trái tim tuy ngừng đập nhưng thủy mạch còn nóng, có thể nhờ người cứu được, biết đâu nhờ hồng phước của bệ hạ, Thừa tướng sẽ sống lại."

Hồn Tử Nha vì chết không phải số nên bay dật dờ, hễ gió thổi mạnh hướng nào là bay đến hướng đó, hồn Tử Nha bay được nửa ngày thì lạc đến gần đài Phong Thần.

Thần Bá Giám giữ dài Phong Thần thấy hồn Tử Nha thì cả kinh, biết là Tử Nha ngộ nạn, nên vội chạy vác cây phước lớn ra phát mạnh để hồn Tử Nha bay hướng khác.

Khi ấy Nam Cực Tiên Ông đi hái thuốc, chợt nhìn qua phía tay mặt thấy hồn phách Tử Nha đang bay đến thì kinh hãi, liền đánh tay biết rõ sự việc. Nam Cực Tiên Ông thở dài, nghĩ thương cho số kiếp Tử Nha nhiều lận đận.

Nam Cực Tiên Ông suy nghĩ về số phận của Tử Nha, tuổi đã già mà còn phải lo nhiều việc lớn để đến nỗi thiệt mạng, liền rút hồ lô mở nắp thu hết hồn phách Tử Nha vào bầu đây lại.

Xảy nghe có tiếng kêu ở phía sau lưng, nhưng Nam Cực Tiên Ông cứ lờ đi. Người nọ chạy theo chỉ cách có năm bước lại kêu lớn: "Nam Cực Tiên Ông, kêu vậy mà không nghe sao?". Cùng chảng đã, Nam Cực Tiên Ông ngoái lại thì thấy Xích Tinh Tử tu ở động Vân Tiên.

Nam Cực Tiên Ông chỉ hồ lô nói: "Thấy hồn Tử Nha, tôi liền bắt đưng trong bầu, định thừa cho thầy rõ". Xích Tinh Tử nói: "Để tôi lo cứu Tử Nha, chuyện có khó khăn gì mà phải làm phiền đến giao chủ". Xích Tinh Tử liền ôm bầu bay đi.

Xích Tinh Tử bay một mạch đến Tây Kỳ, Võ Vương đích thân ra nghinh tiếp ngoài cửa. Xích Tinh Tử vào thấy Tử Nha mắt nhắm như ngủ, liền an ủi mọi người: "Để tôi cho hồn nhập vào xác là tự nhiên vô sự".

Dương Tiễn hỏi: "Chẳng hay chừng nào cứu được?". Xích Tinh Tử đáp: "Lúc canh ba". Xích Tinh Tử nhìn trần địa của bên Thương bố trí, thấy trần dũ như vậy, liền chỉ tay một cái, hiện lên hai bông sen trắng. Xích Tinh Tử hai chân đứng trên bông sen, bay trên không như gió.

Lúc ấy, Dao Tân đang làm phép, cầm gươm chém xuống hình nộm, mà hai ngọn đèn vẫn chưa tắt ngọn nào. Hồn phách của Tử Nha bị nhốt trong bầu do Xích Tinh Tử mang theo ở lưng nên ra không được.

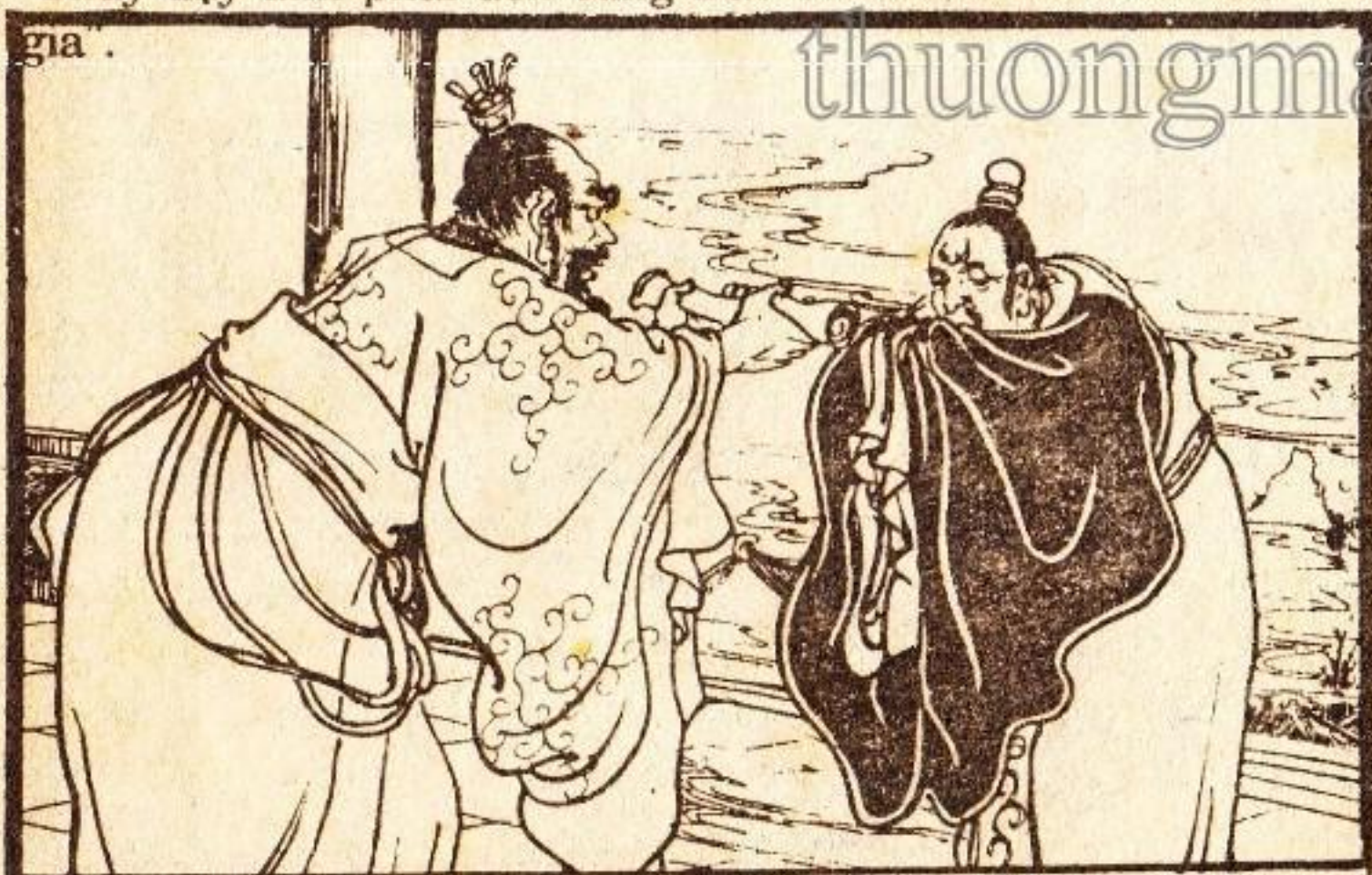
Dao Tân nổi giận, cầm lĩnh bài đập xuống ghế. Xích Tinh Tử ở trên cao sà xuống nhanh như chớp, định giết hình nộm. Dao Tân bắt gặp liền phóng tới hai vãi cát đen. Xích Tinh Tử lẹ chân tránh khỏi, nhưng hai bông sen nát biến.

Nói về Xích Tinh Tử thấy Dao Tân bồi thêm mấy năm hắc sa vãi thì thất kinh, phải dằng vân chạy về Tây Kỳ, kê một hơi: "Thiếu chút nữa tôi sa vào trận Lạc hồn, may nhờ mau chân nhưng cũng rớt lại cặp bông sen. Nay tôi phải đi một lát nữa mới xong!".

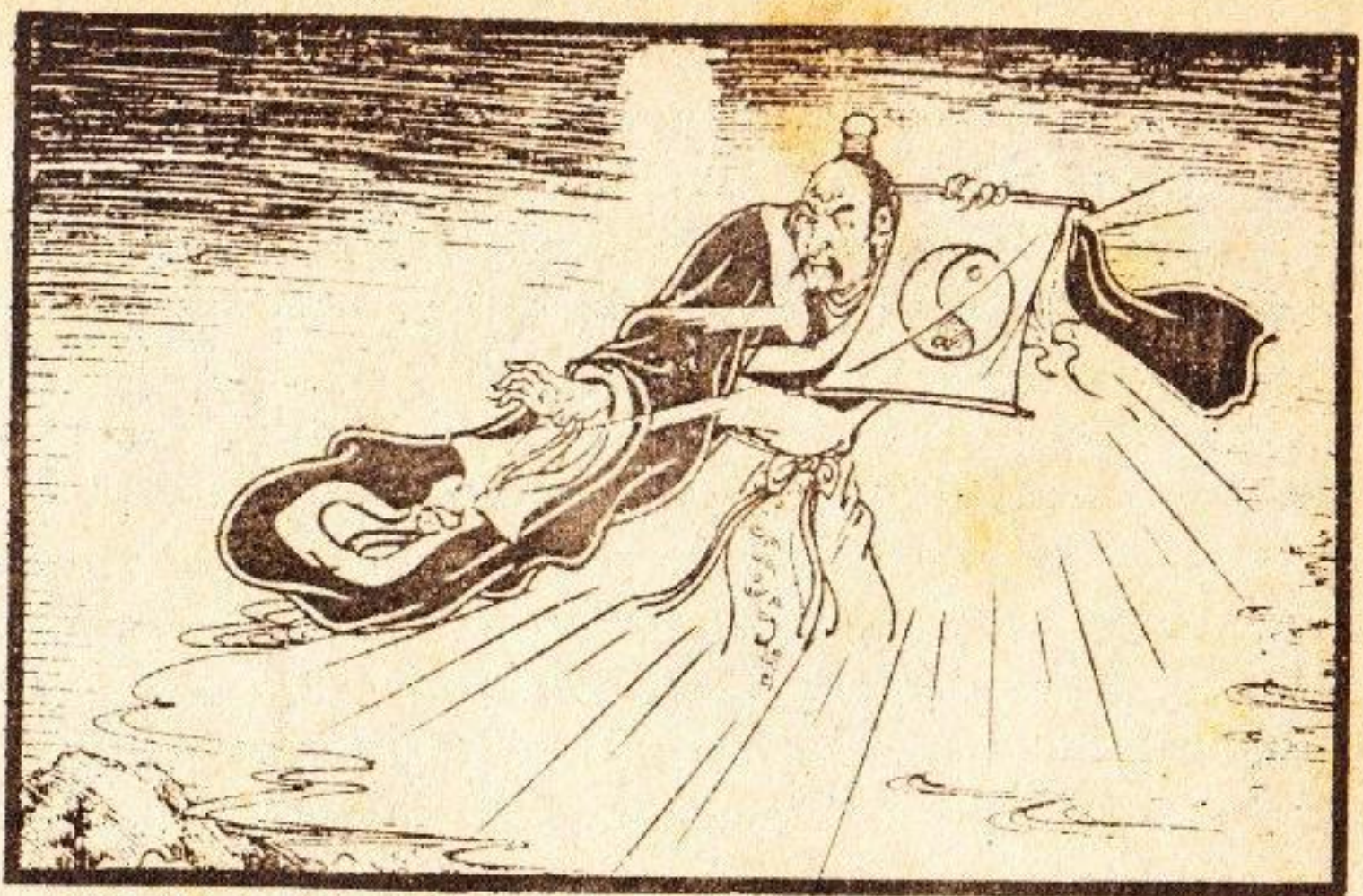

Xích Tinh Tử đi về gặp Nam Cực Tiên Ông thuật lại chuyện lấy vía Tử Nha và nói: "Bây giờ đạo huynh vào thưa cho thầy rõ, tìm cách để cứu Tử Nha". Nam Cực vào gặp thầy rồi nói: "Thầy dạy anh phải đến cung Bát Cảnh mà thưa với Đại lão

gia .
Xích Tinh Tử qua động Huyền Đô Bát Cảnh cung là chỗ Lão Tử tạm trú. Xích Tinh Tử vào ra mắt và thuật lại chuyện Tử Nha bị trừ đến chết, và xin nhờ cứu mạng. Lão Tử truyền lấy Thái cực đồ đưa cho và dạy: "Đem bức họa đồ này mà cứu Khương Thượng cho mau!".

Xích Tinh Tử giắt bức họa đồ vào lưng, bay một hơi về tới Tây Kỳ lúc nửa đêm.

Xích Tinh Tử cầm tấm Thái cực đồ dang vãn đến Thập tuyết trập, đứng trên nhìn xuống, thấy Dao Tân đương làm phép, liền đồ Thái cực đồ chiếu xuống.

Xích Tinh Tử lắc tấm họa đồ xuống ngay hình nộm Tử Nha rồi bất thành linh đập xuống, tay tả vẫn cầm Thái cực đồ giơ cao, tay hữu chụp lấy đầu hình nộm, giựt mạnh rồi dang vãn bay bổng. Dao Tân bị chói mắt, chùng hay hình nộm bị giựt thì đã trễ.

Xích Tinh Tử vừa cạy nách hình nộm chưa kịp đi thì bị Dao Tân ngộ thấy. Đạo sĩ nổi giận bùng đầu hắc sa hát ra một cái. Lúc nguy khốn, Xích Tinh Tử liệng đại Thái cực đồ để ngăn cản hắc sa.

Xích Tinh Tử kinh hãi, nghĩ thầm: "Thái cực đồ là bửu bối quý nhất của Đại lão gia cho mượn, ta làm mất rồi ăn nói làm sao với Lão Tử". Xích Tinh Tử niệm chú giờ nắp bầu, thâu hết hồn phách trong hình nộm vào bầu.

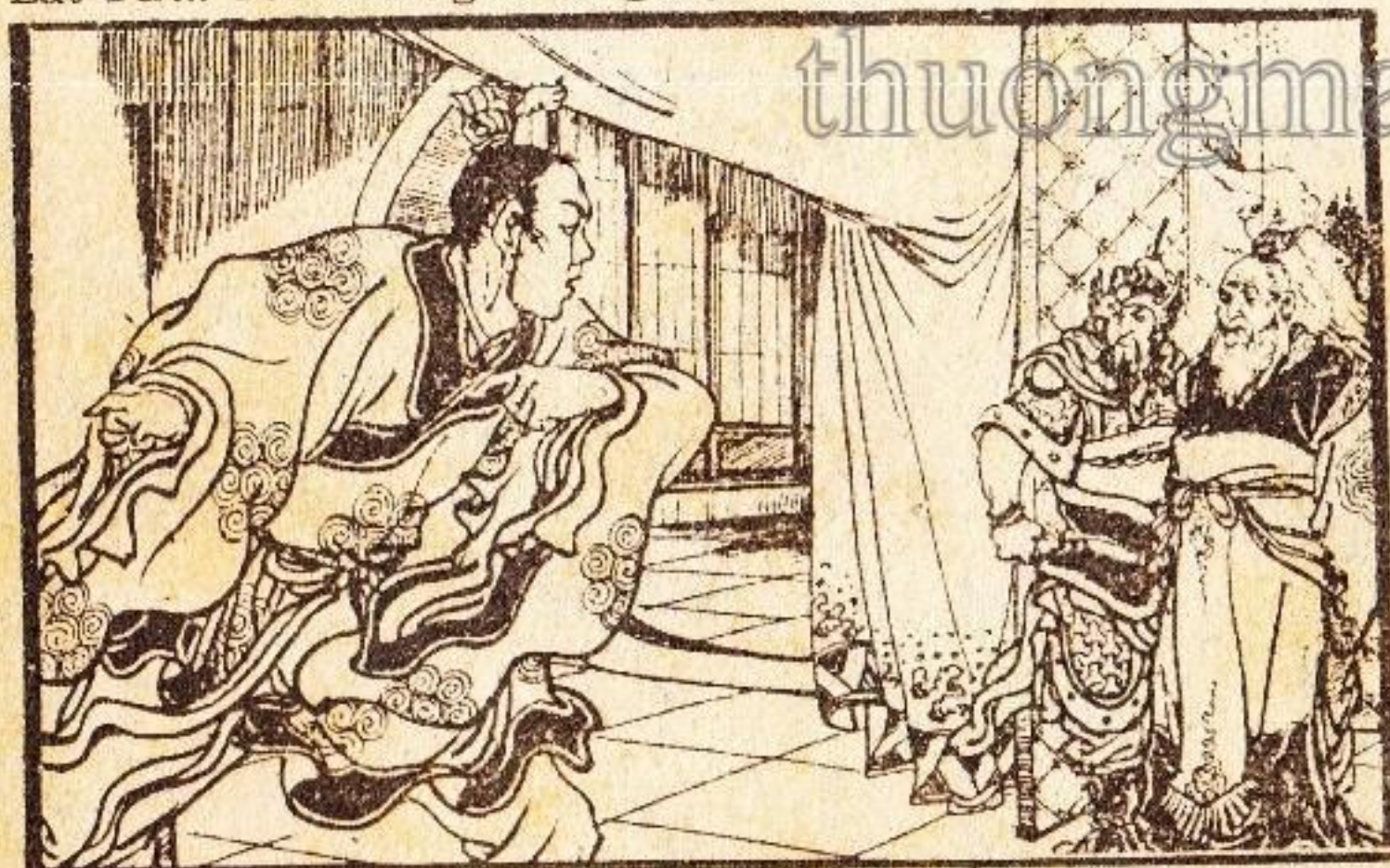
Xích Tinh Tử bước vào và nói: "Chuyện Tử Nha tuy xong, nhưng lại làm mất bửu bối của Đại lão gia, ắt không khỏi họa". Nói rồi lại bên giường, kê tay dưới ót đỡ Tử Nha lên. Võ Vương và Dương Tiên quan sát từng cử chỉ của Tiên Ông.

Xích Tinh Tử xách bầu lại, truyền rẽ tóc Tử Nha, đặt miệng bầu vào trên đỉnh đầu, gõ vào đờ bầu ba bốn lần cho hồn nhập xác. Nhiệm mầu thay! Chỉ giây phút sau Tử Nha lần lần tỉnh lại hẳn.

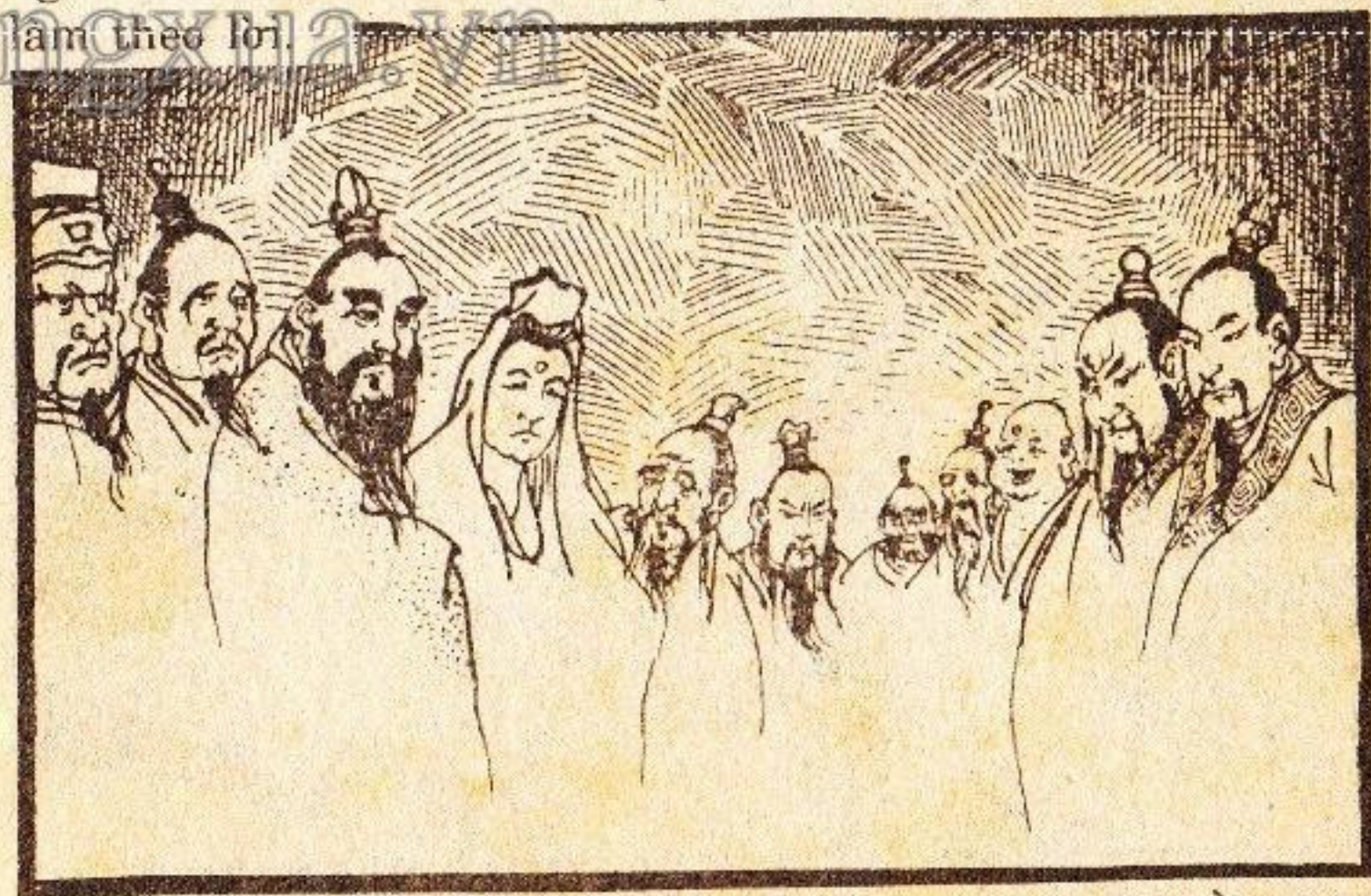
Xích Tinh Tử thuật lại mọi chuyện cho Tử Nha nghe, từ lúc gặp Nam Cực Tiên Ông đến lúc mượn Thái cực đồ của Lão Tử... Tử Nha nghe xong lạy tạ ơn.

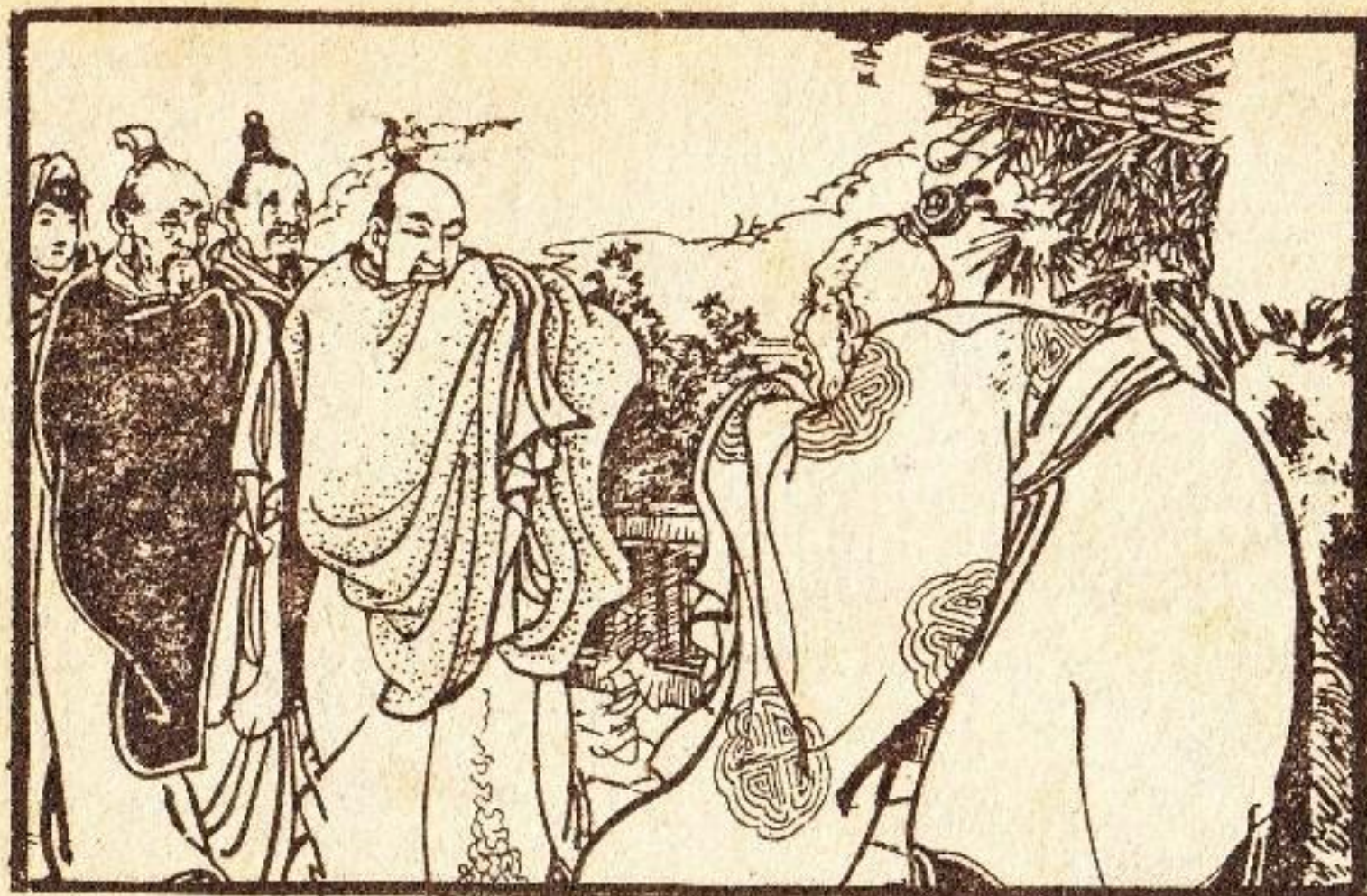
Vài ngày sau, Tử Nha bình phục, than rằng: "Nay vì tôi mà làm mất họa đồ của Giáo chủ, biết liệu làm sao?". Xích Tinh Tử đáp: "Cứ lo phá xong mười trận, tức khắc lấy lại được Thái cực đồ". Lúc đó, Dương Tiên hỏi hã vào thưa: "Có Huỳnh Long Chơn Nhơn xin ra mắt".

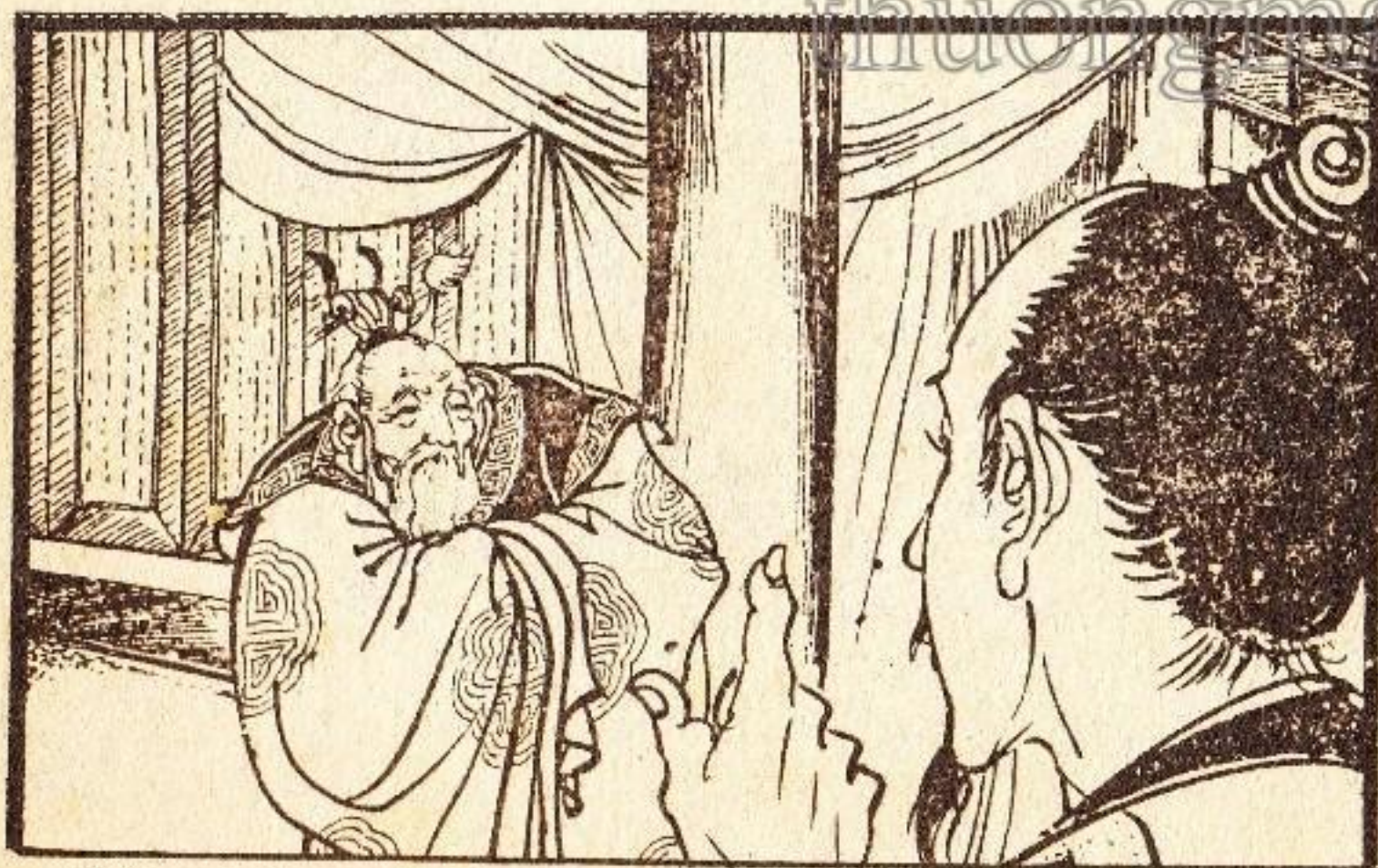
Huỳnh Long Chon Nhon nói: "Nay tôi tới Tây Kỳ, trợ lực với chư tiên mà phá trận Thập tuyệt. Tôi đề nghị nên cất nhà mát tại Tây Môn, treo đèn kết hoa, để các thần tiên nghỉ ngơi thanh tịnh." Tử Nha truyền Nam Cung Hoát và Võ Kiệt

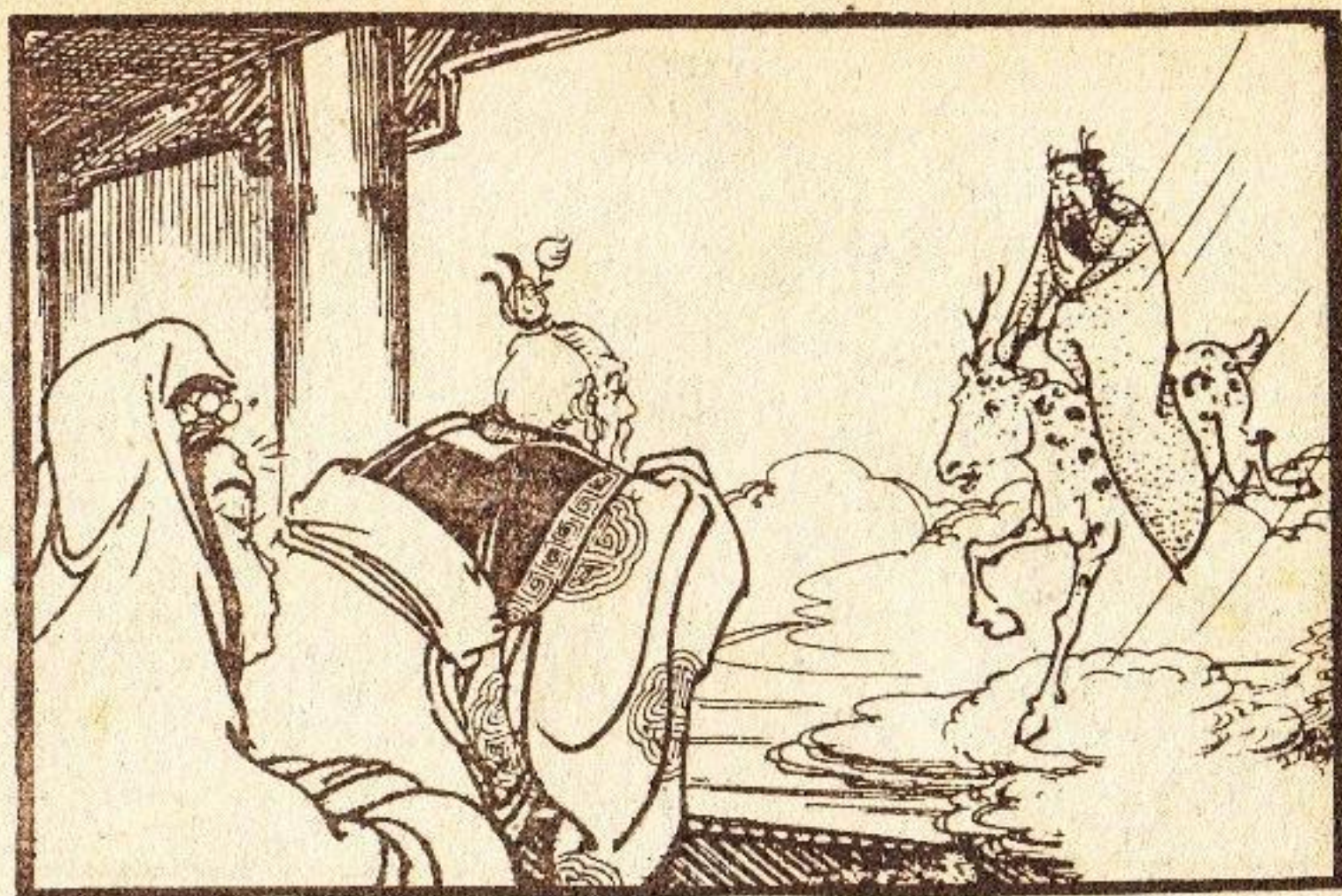
Bởi Võ Vương là chúa thánh ra đời, nên các vị thần tiên lần lần giáng hạ. Huỳnh Long Chon Nhon đã đến trước, các tiên đến sau. Thật là mấy khi Thập nhị Đại Tiên ở các nơi khác nhau lại tụ tập đông đảo!

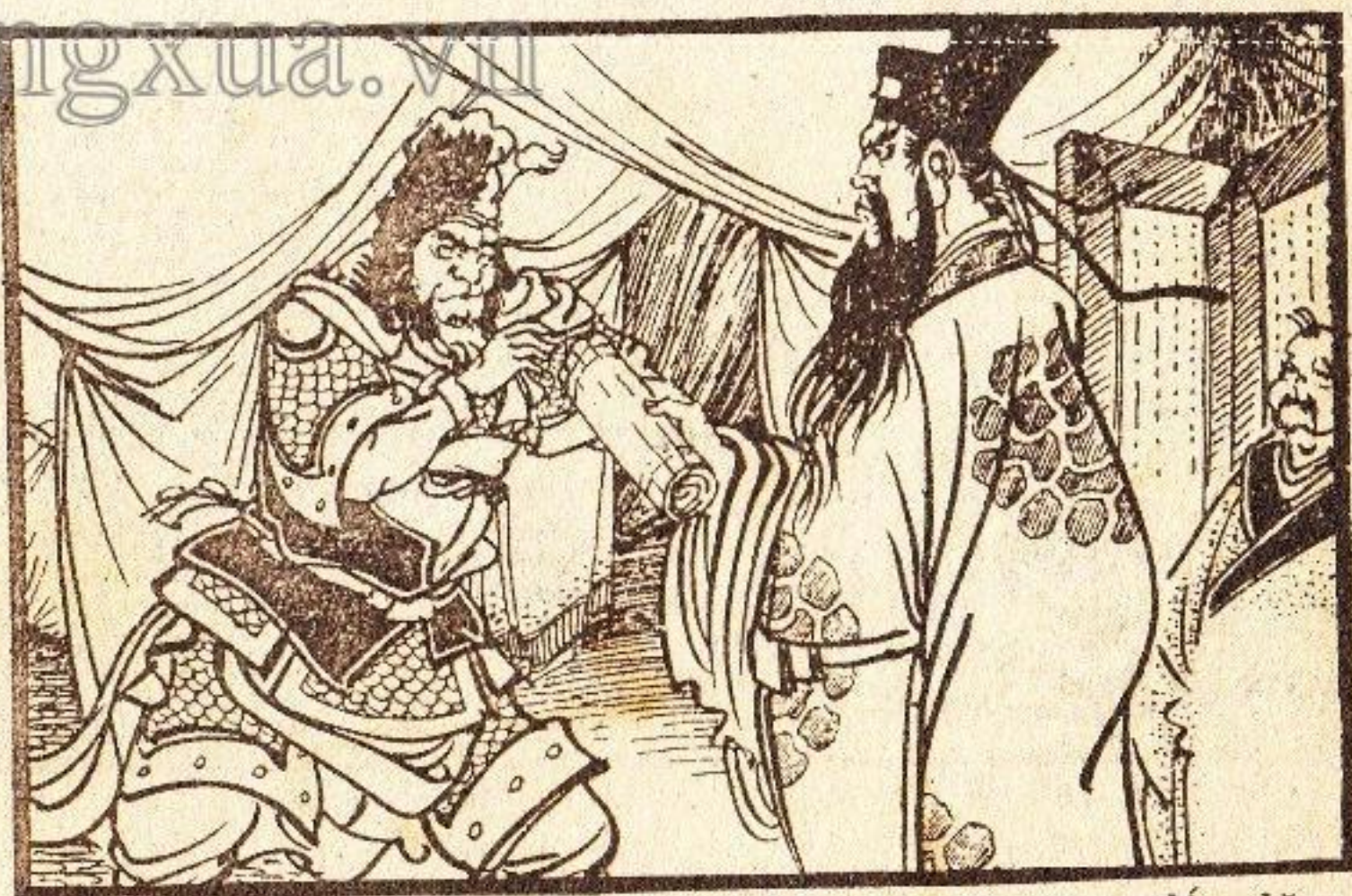
Tử Nha nghinh tiếp các vị thần tiên lên nhà mát. Quảng Thành Tử vòng tay đáp: "Các vị đạo hữu nay đã đến đây. Ông Tử Nha định ngày nào phá trận Thập tuyệt, thời chúng tôi ra sức giúp".

"Các vị đạo huynh ra sức giúp tôi, cử một vị cầm quyền thay tôi để phá trận Thập tuyệt". Không ai dám chịu cầm quyền, bỗng có tiếng hươu kêu trên trời. Các vị tiên đứng im lặng nghe.

Các vị tiên nhìn ra thấy ông đạo sĩ cõi hươu từ trên trời đáp xuống. Đạo sĩ này phàm cao nhà Phật, tên hiệu là Nhiên Đăng Đạo Nhơn. Tử Nha và các đạo sĩ đồng lượt thi lễ.

Cùng lúc đó, Thái sư Văn Trọng kêu Đặng Trung đến dặn: "Hãy sang Tây Kỳ mời đến phá trận". Đặng Trung vâng lệnh tiếp lấy chiến thư.

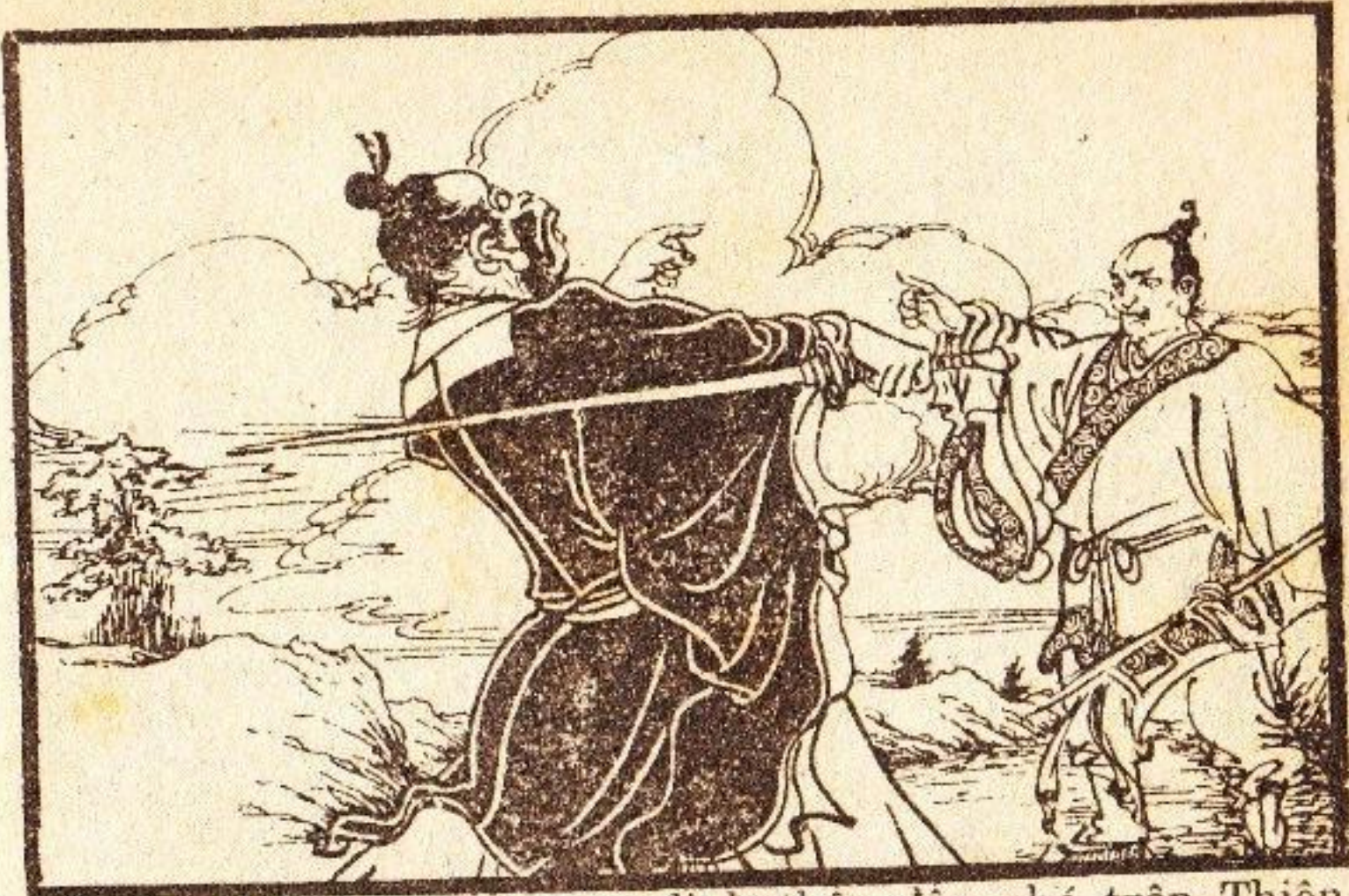

Tử Nha xem chiến thư và hẹn ba ngày nữa sẽ phá trận. Đến ngày thứ ba, Văn Thái sư cỡi Hắc Kỳ lân phát pháo ra binh. Văn Thái sư nhìn sang dinh Châu thì có phần lo ngại, khi thấy các thần tiên xuất hiện.

Đạo sĩ Tân Hườn nói lớn: "Mười trận chúng ta lập sẵn. Bên đó có ai tài cao phép trọng, hãy phá thử trận ta trước coi!". Nhiên Đăng nghĩ rằng: "Không biết lựa ai mà cho vào chết trước một người, sau phá trận mới khỏi hại". Bỗng có trận gió rồi sa xuống một đạo sĩ, đó là học trò Cung Ngọc Hư, tên Đăng Hoa.

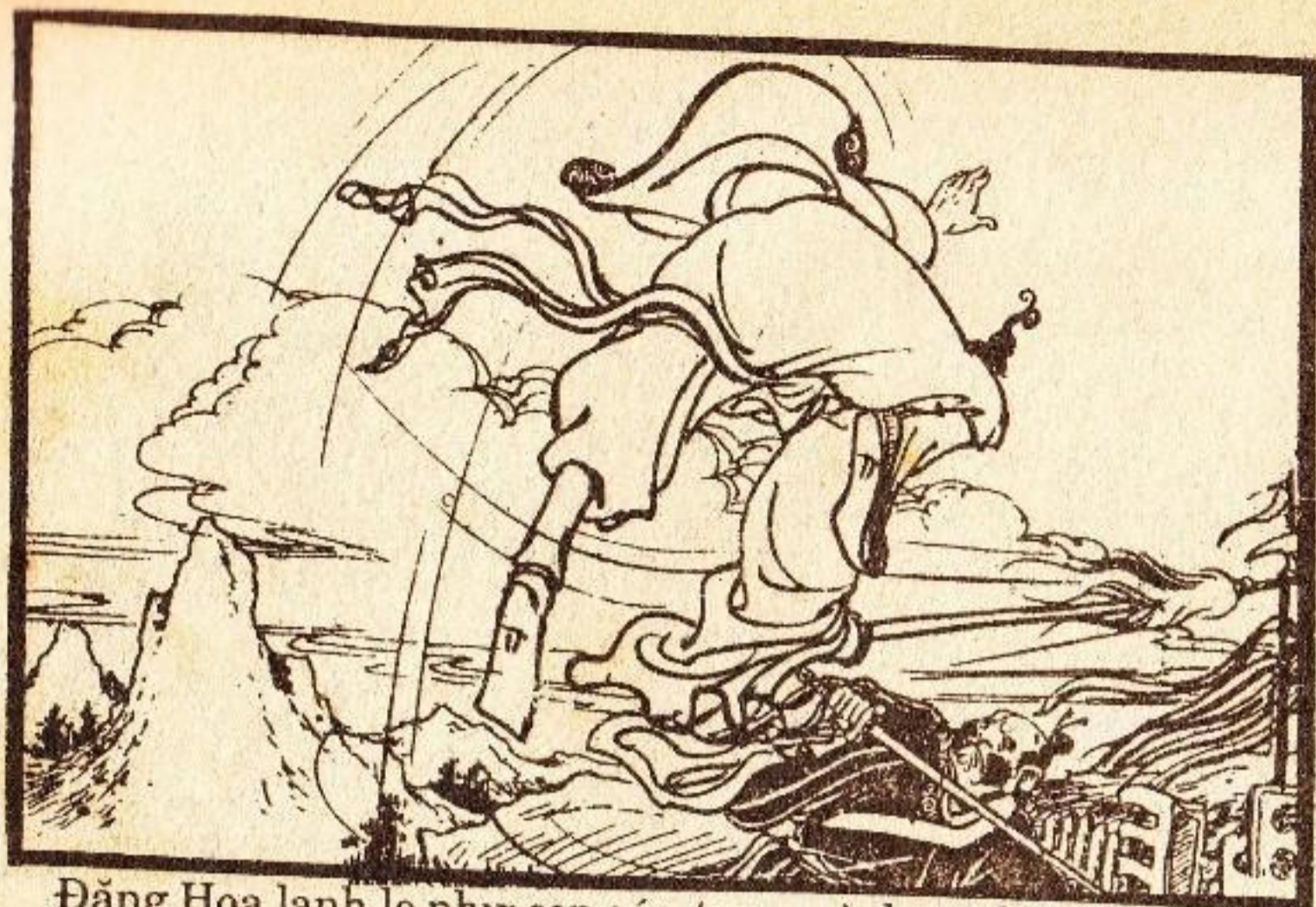

Đặng Hoa nói: "Tôi vâng lệnh thầy đến phá trận Thiên tuyết". Khi ấy Tân Hườn vung gươm, cả kêu: "các đệ tử Cung Ngọc Hư, ai dám vào trận Thiên tuyết?". Đặng Hoa lướt tới quát: "Chớ khá khoe tài, có ta đến trị các ngươi đây!"

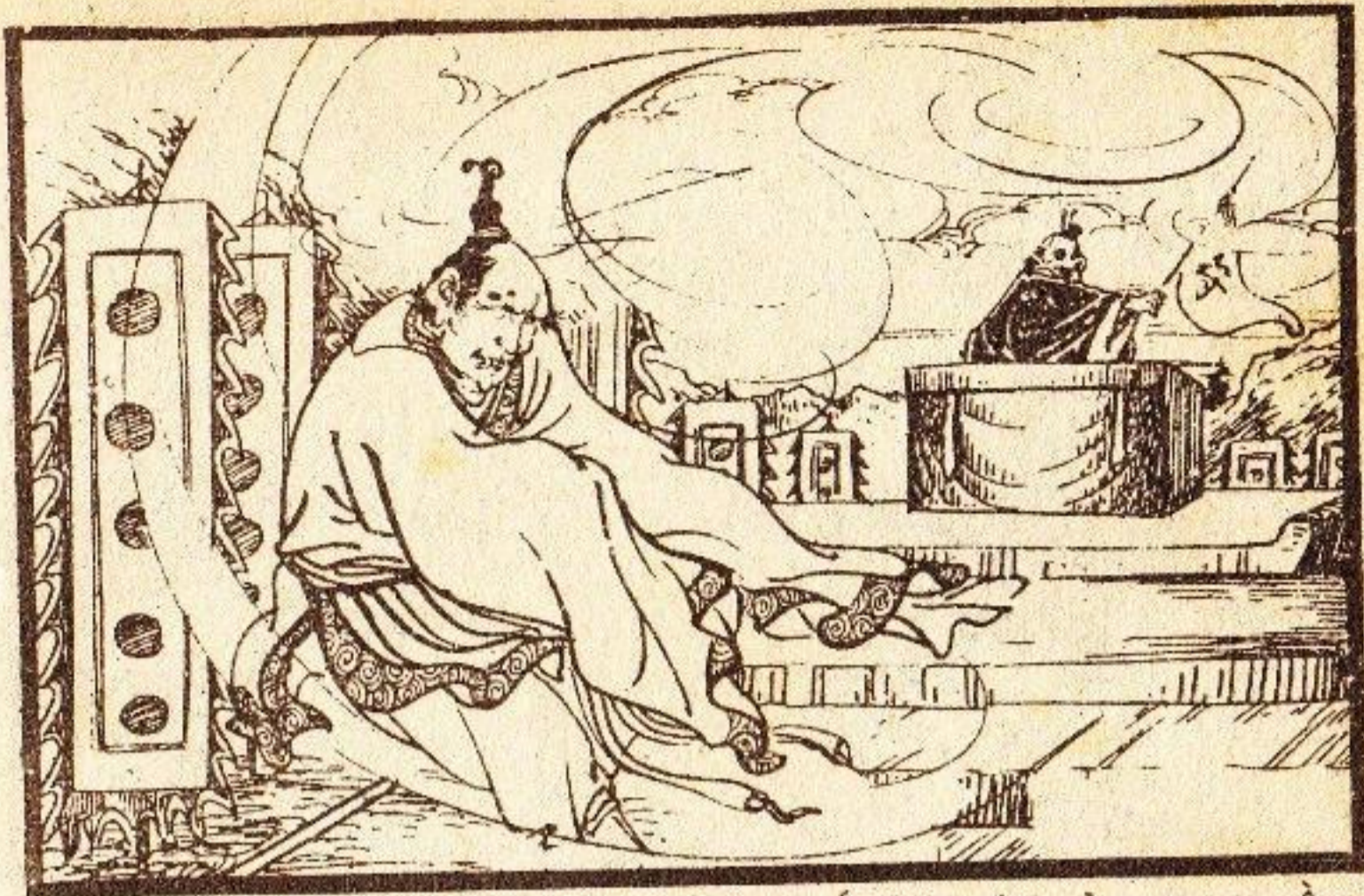
Đặng Hoa xưng lớn: "Ta là Đặng Hoa, đệ tử Cung Ngọc Hư Xiển giáo". Tân Hườn gật đầu: "Vậy có dám phá trận không?". Đặng Hoa nói: "Đã đến đây sao không dám phá?". Nói rồi dùng hoa kích đâm mạnh.

Đặng Hoa lanh lẹ như con sóc, tung mình vọt lên không dám
thẳng xuống. Tân Hưôn cả kinh, đưa gươm ra đỡ. Được năm
hiệp, Tân Hưôn vừa đánh vừa nghĩ: "Phải dụ nó vào trận
mà tuyệt mạng cho rồi, chớ đánh mãi biết đến bao giờ". Tân
Hưôn đánh thêm một hiệp rồi chạy dài.

Tân Hưôn gia thua chạy tuốt vào trận. Đặng Hoa đến
trước cửa trận, kêu lớn: "Tân Hưôn có gan ra đánh với ta,
sao lại chui vào hang như chuột vậy?". Chưa biết trận lợi hại,
Đặng Hoa chẳng sợ, đuổi lướt vào.

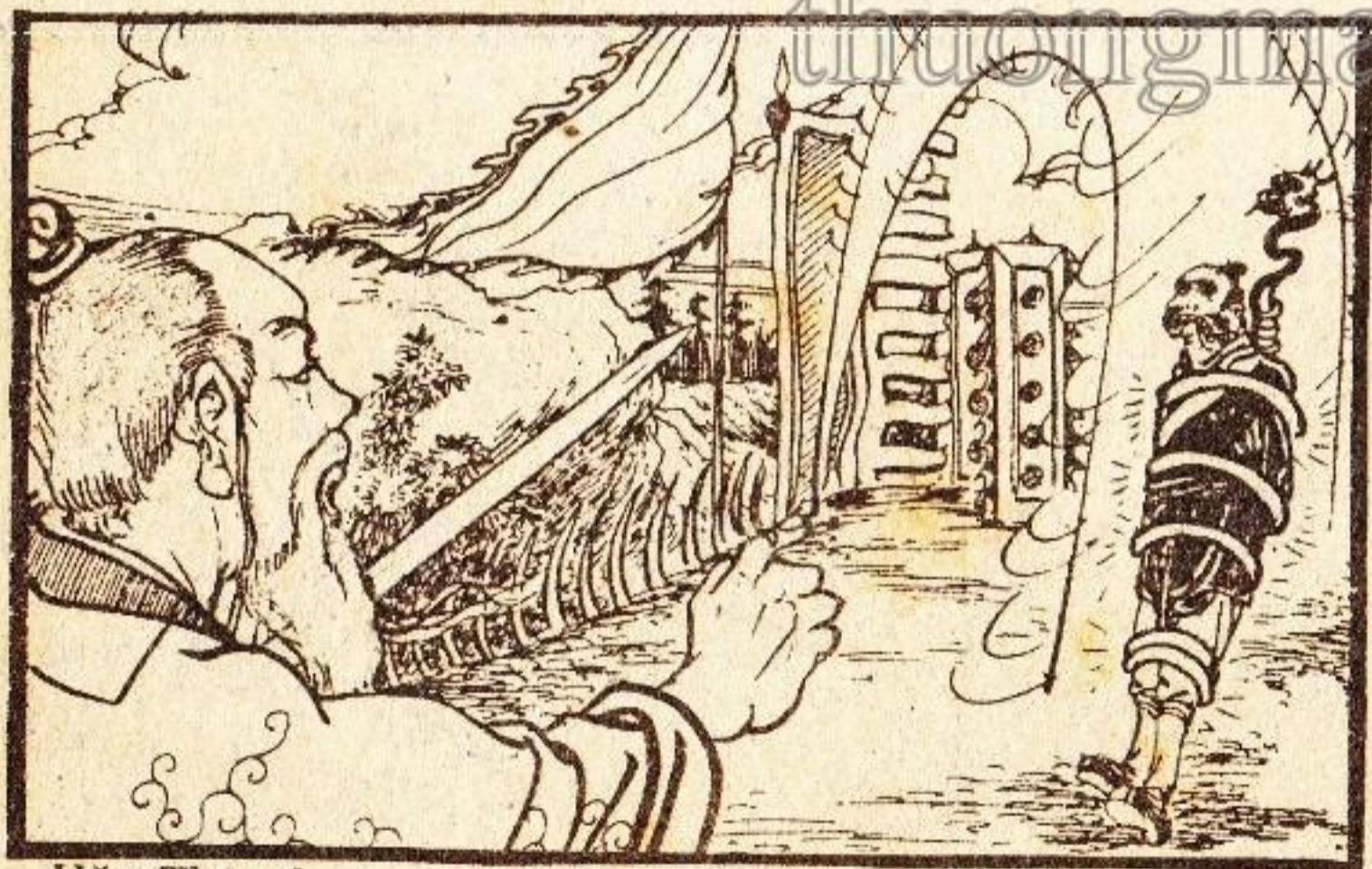
Tân Hườn lật dật lên dài, nhảy tuốt lên giữa bụi cao, cầm cây phướn phép, phát lên ba lần. Chợt nghe sấm nổ vang trời, điện xẹt tứ hướng rồi tắt hẳn. Đấng Hoa hôn mê, té nhào. Tân Hườn liền tiến tới vung gươm, cắt phăng thủ

Nhiên Đấng thấy thủ cấp Đấng Hoa thì động lòng thương và sai Văn Thù vào phá trận. Văn Thù xách gươm đến trước cửa trận đã thấy Tân Hườn đứng đó cầm gươm nghênh chiến.

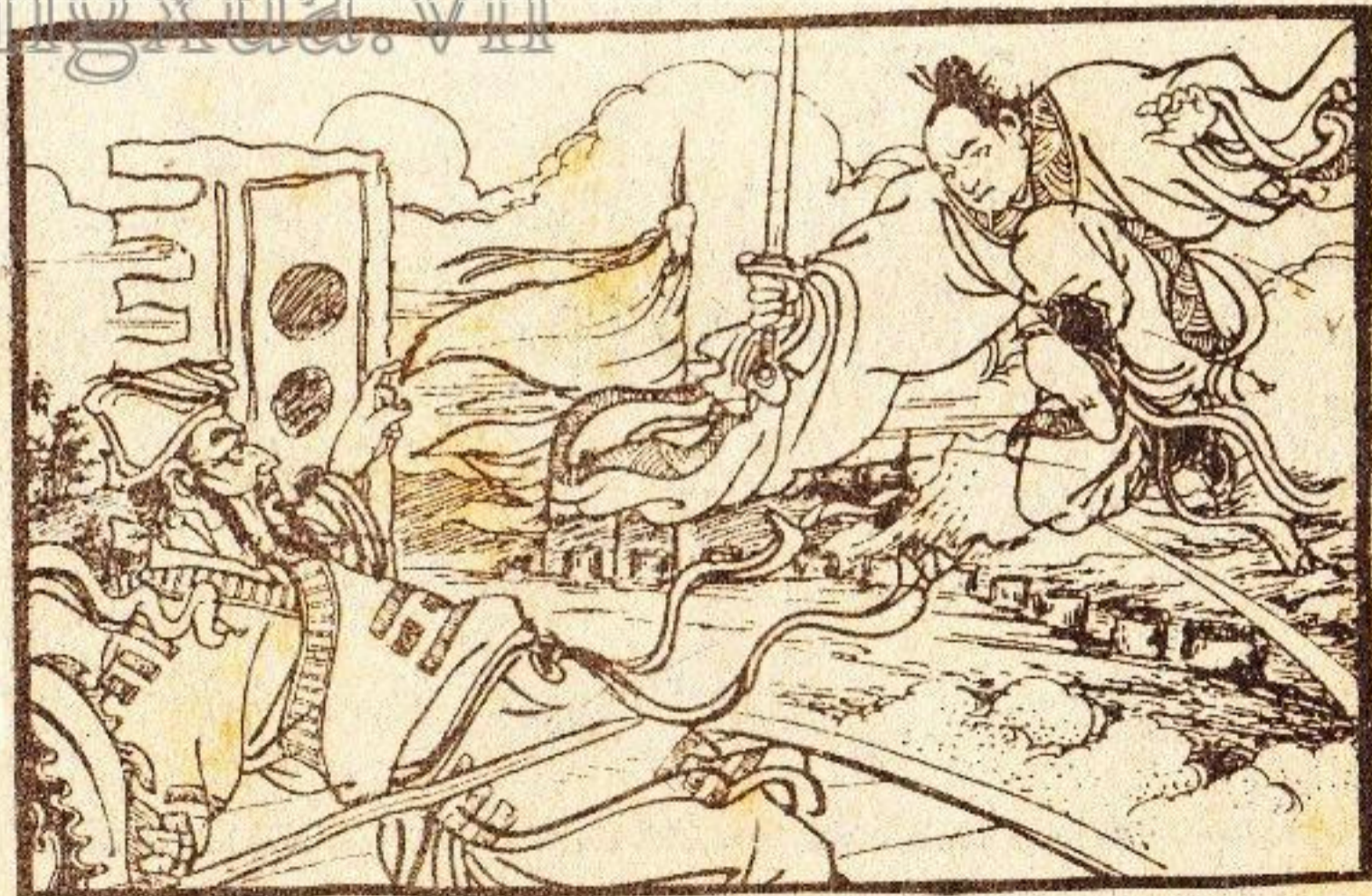
Tân Hườn đánh ít hiệp rồi lại bỏ chạy, dụ Văn Thù vào trận. Văn Thù chỉ xuống đất hóa 2 bông sen rồi đứng vào. Tân Hườn lên bục rung phướn làm phép, Văn Thù đưa grom niệm chú che chở toàn thân.

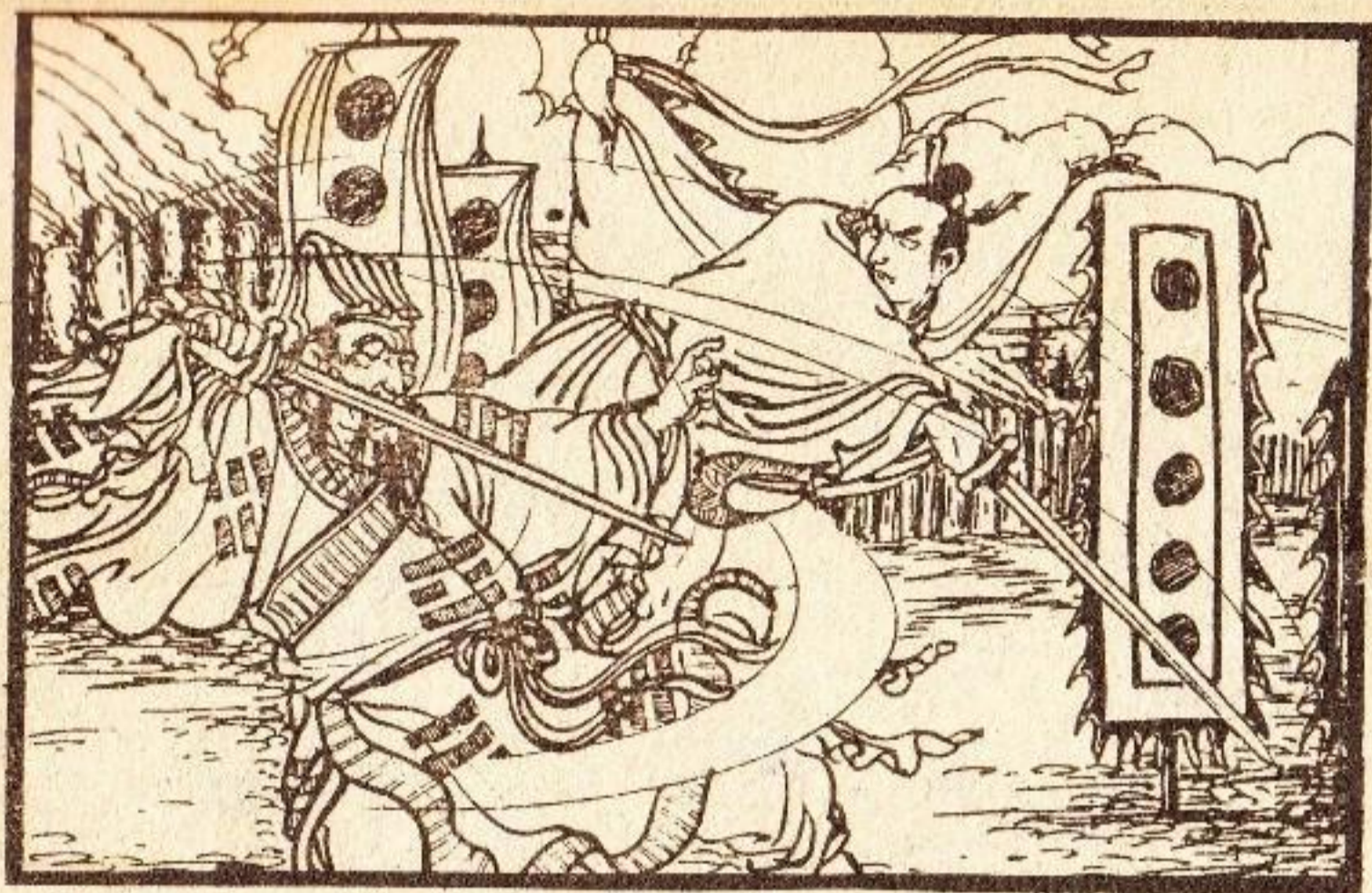
Văn Thù phun ra 1 bông sen, chỉ tay xuống đất hiện ra 5 đạo hào quang che chở nên Tân Hườn rung phướn không ăn thua gì. Văn Thù ném Độn long thung ra trời chặt Tân Hườn rồi đưa grom chém ngang cổ Tân Hườn.

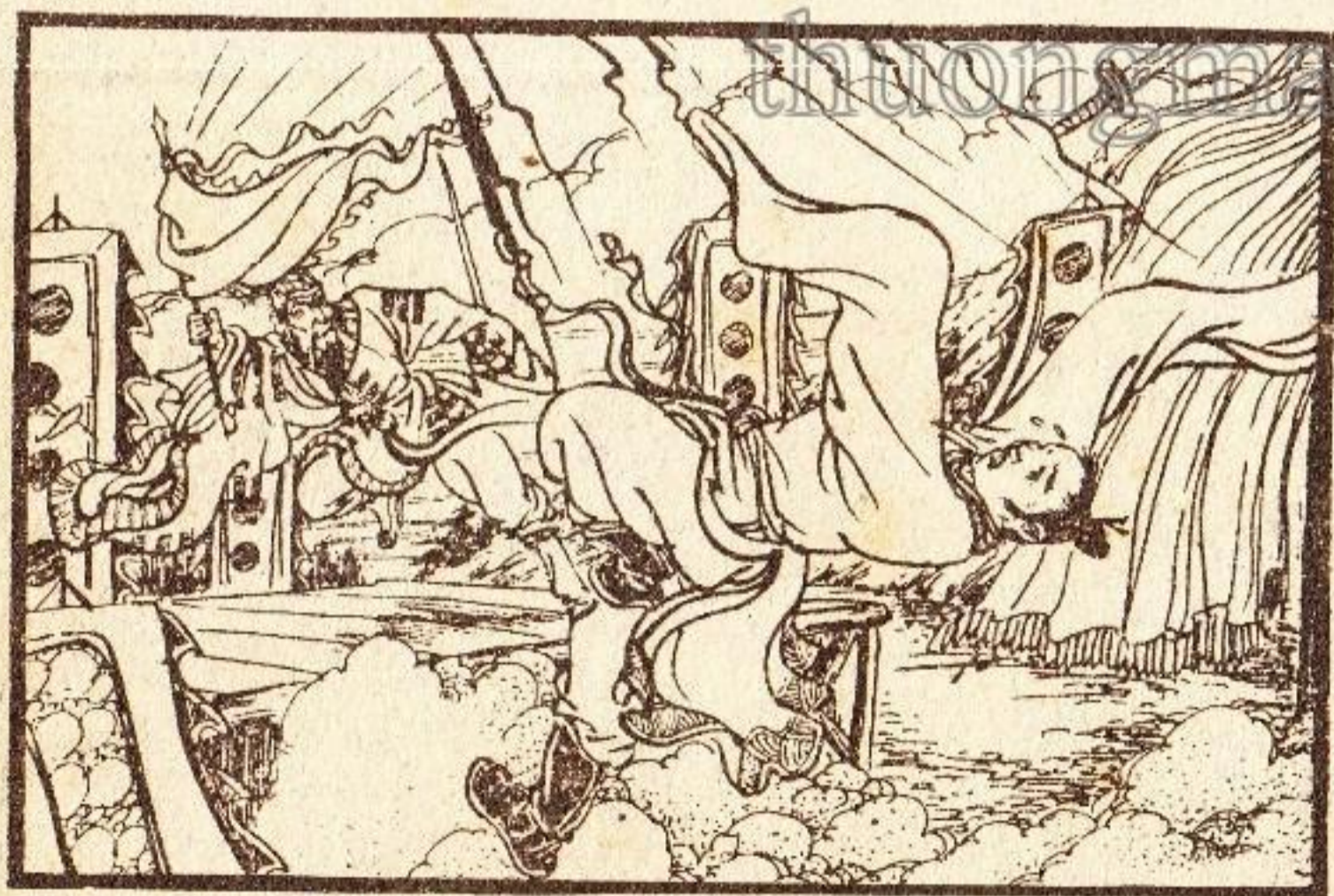
Văn Thù ra khỏi trận Thiên Tuyết, gặp ngay Văn Thái sư giục kỳ lân tới hét: "Văn Thù đừng chạy, có ta đến đây! Người giết chết đạo hữu ta thì phải đền mạng, chớ đâu có ra về thong thả được!"

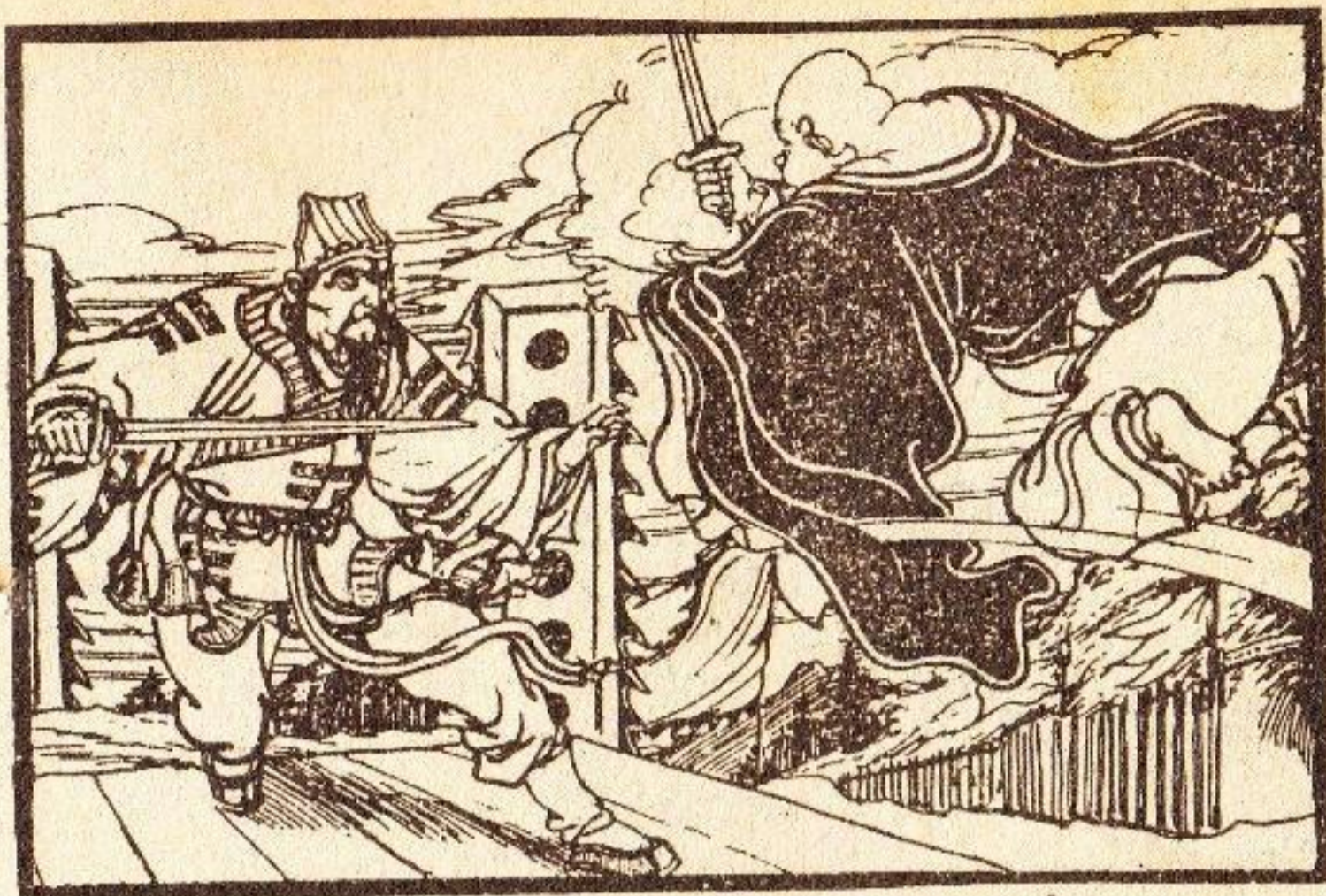
Văn Thái sư và Văn Thù chưa kịp choảng nhau thì Triệu Giang xuất hiện hỏi lớn: "Văn Thù phá được trận Thiên tuyết, còn ai dám vào trận Địa liệt không? Nhiên Đãng sai Hàng Độc Long xông vào ngay."

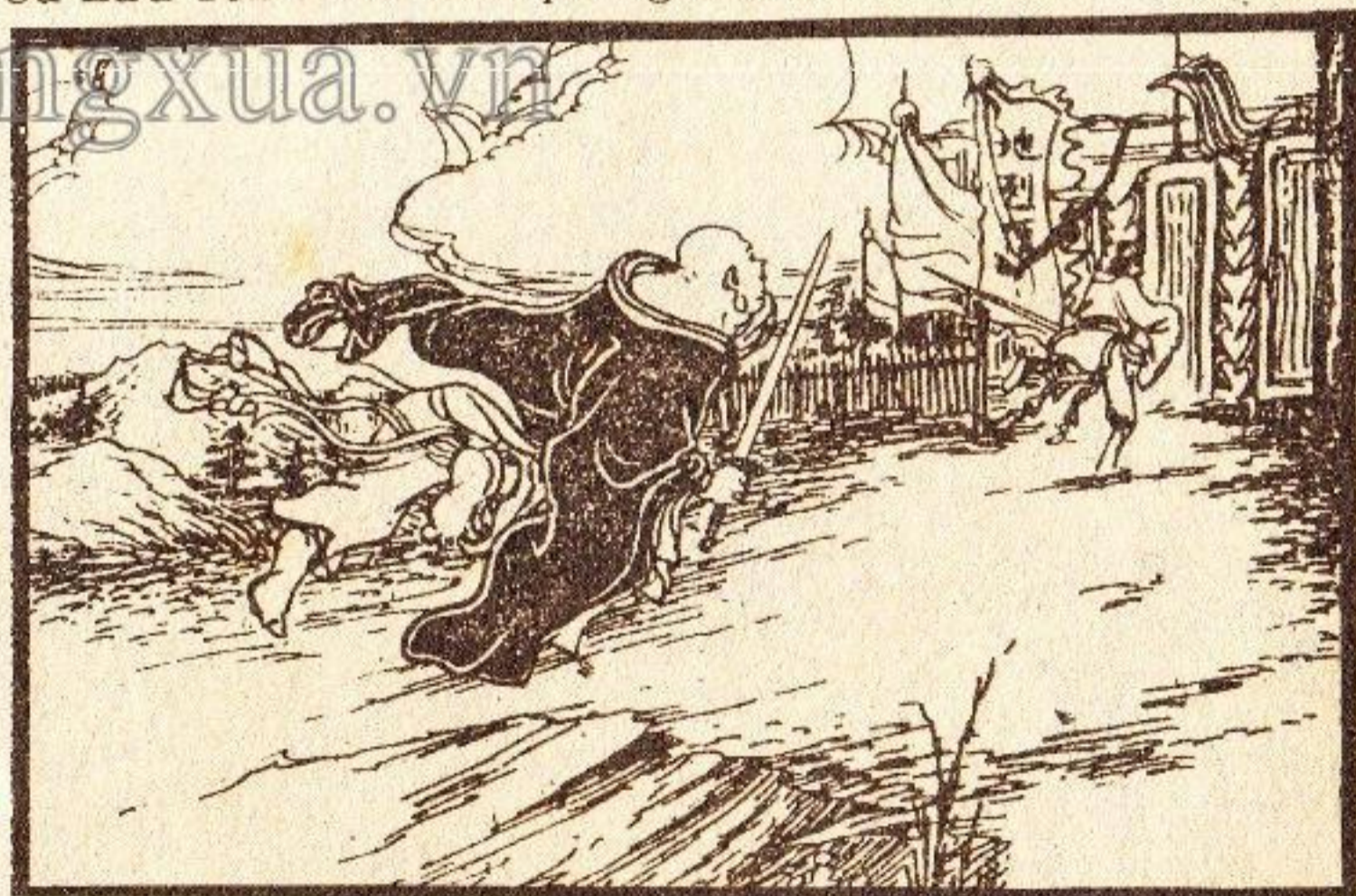
Triệu Giang hỗn chiến với Hàng Độc Long ngay trước cửa trận, gươm linh chiếu sáng như chớp giăng, cát bụi bay mù trời.

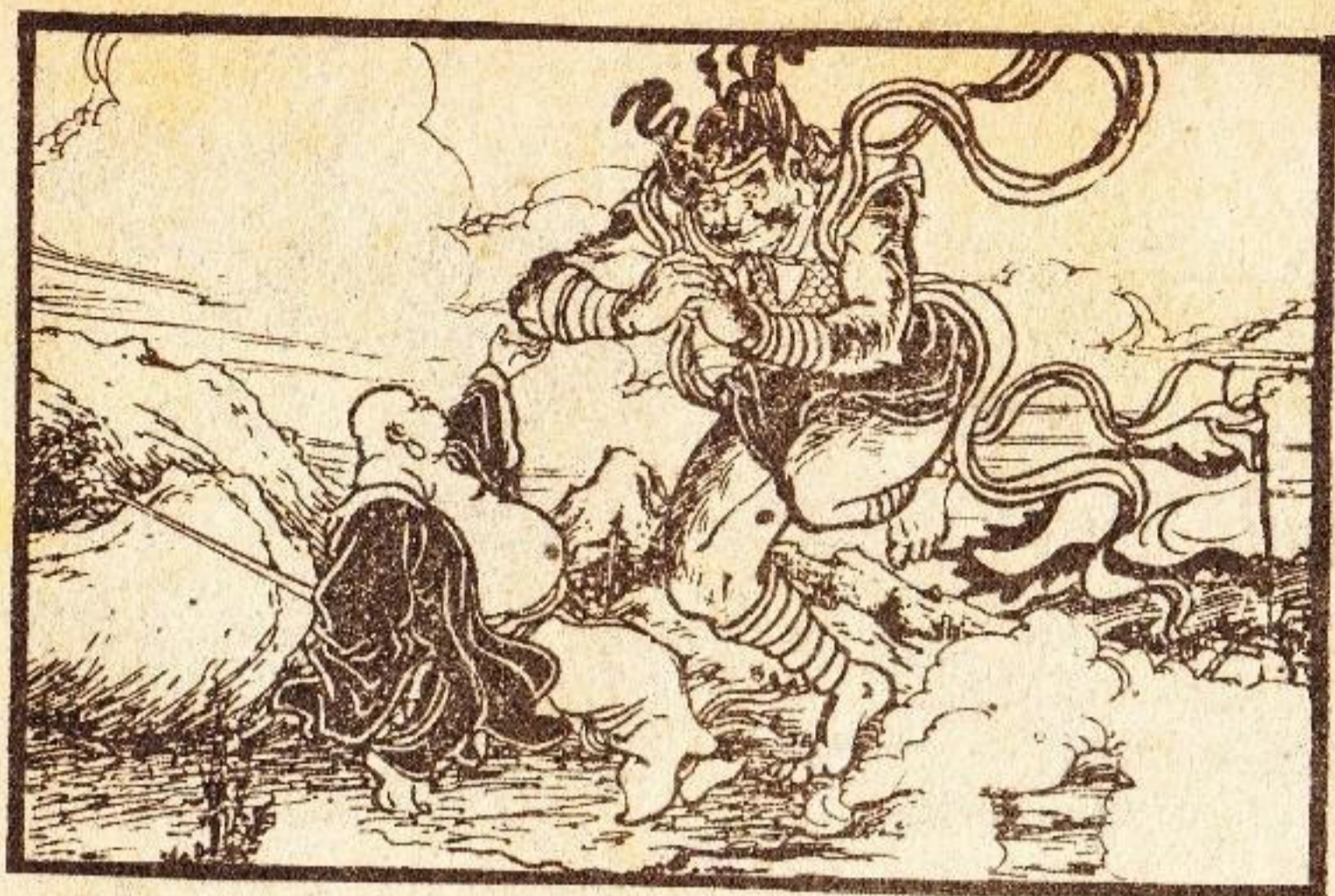
Đánh được ít hiệp, Triệu Giang nhảy vào trong trận, Độc Long nhảy theo. Triệu Giang liền rung phướn Ngũ Phương, tức thì trời nổi giông dậy sấm, hơi nóng từ dưới đất xông lên nung Độc Long xương thịt ra tro.

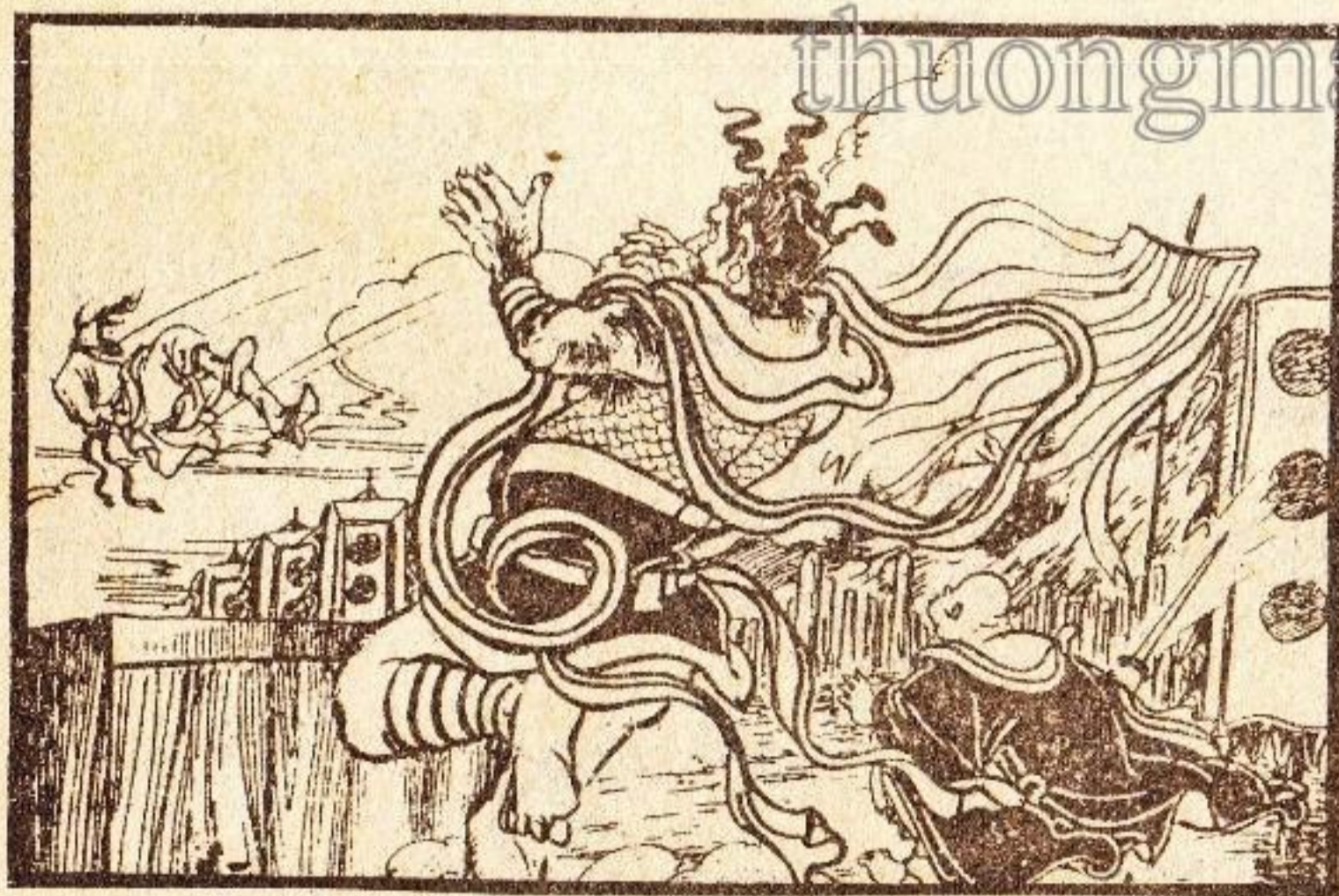
Triệu Giang ra trước cửa trận hỏi: "Trong Xiển giáo còn ai vào phá trận nữa không?". Nhiên Đăng sai Cù Lưu Tôn vào. Cù Lưu Tôn nhún chân phóng đến trước mặt Triệu Giang.

Cù Lưu Tôn và Triệu Giang giao chiến trước cửa trận Địa liệt. Cũng như lần trước, đánh được vài hiệp, Triệu Giang cũng nhảy vào trong trận. Cù Lưu Tôn nhảy theo liền gót.

Triệu Giang cả mừng lên dài rung phướn như trước, Cù Lưu Tôn hiện vùng mây lạnh trên trận để giữ mình rồi niệm chú triệu Huỳnh Cân lực sĩ đến.

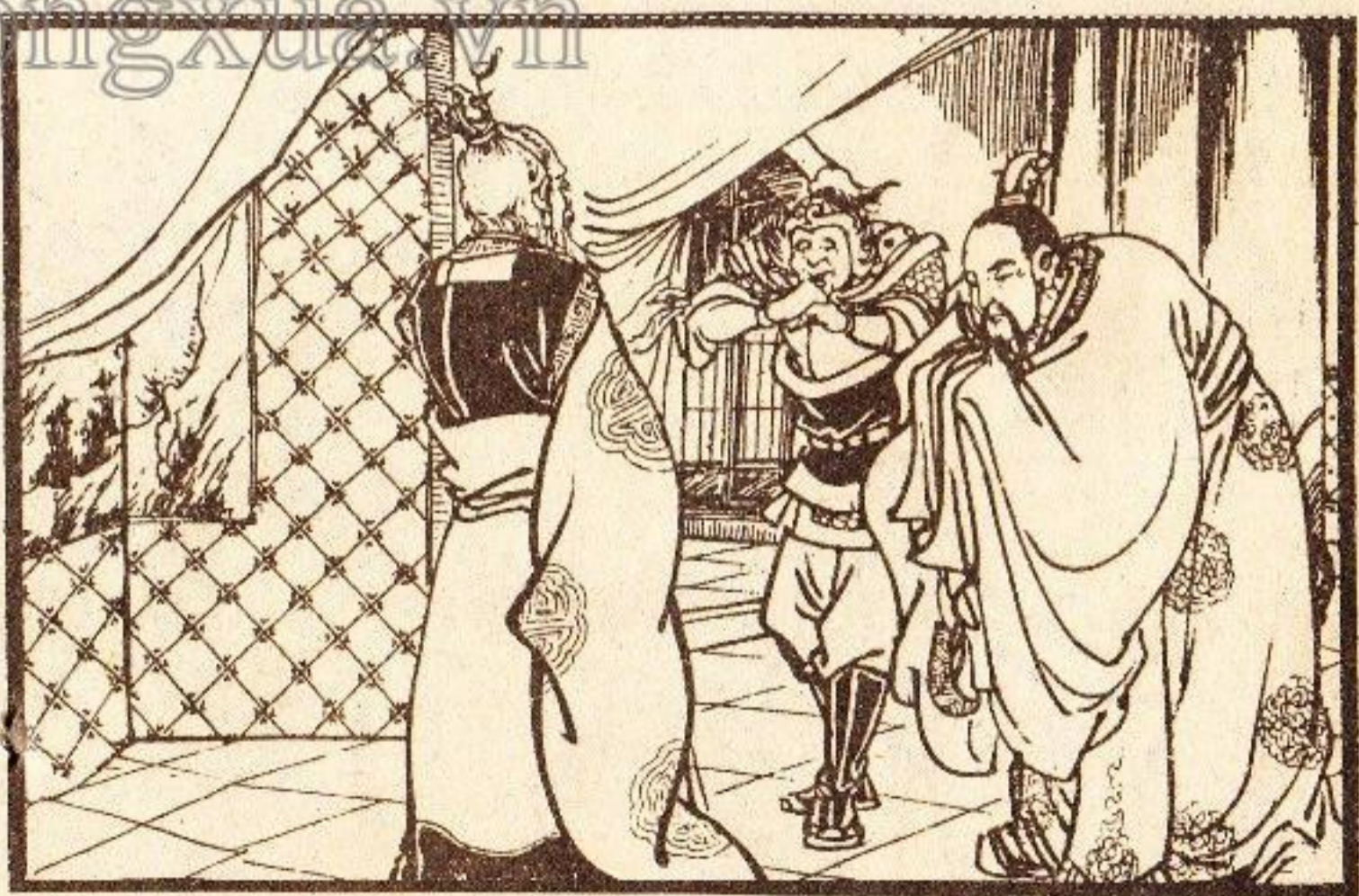

Cù Lưu Tôn ném dây Khôn tiên lên không, sợi dây tỏa hào quang nhắm Triệu Giang chiếu xuống. Triệu Giang té ngựa văng cây phướn, Huỳnh Cân lực sĩ nhào tới xách Triệu Giang bay về nhà mát.

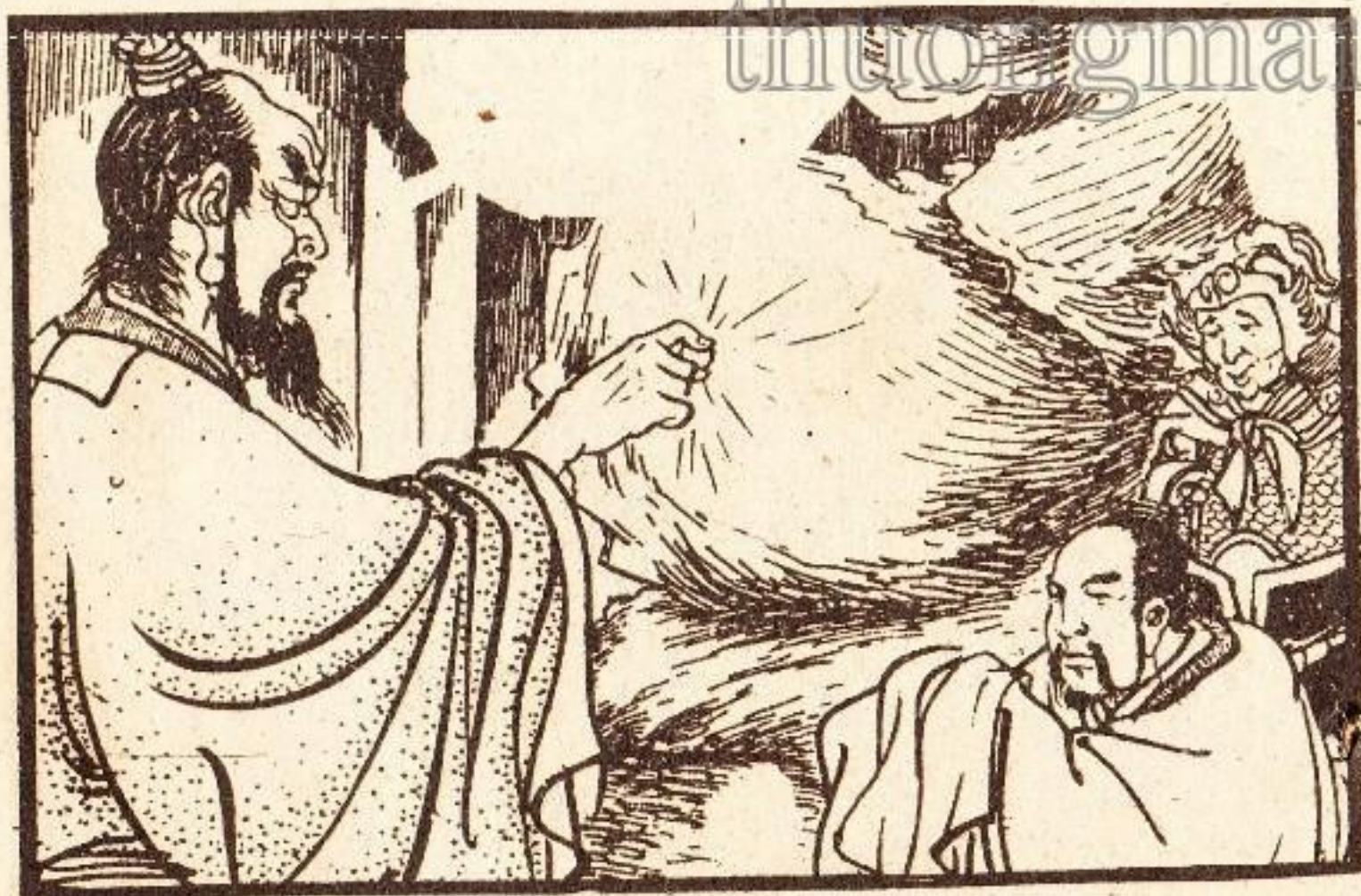
Niên Đăng truyền đem Triệu Giang ra treo trước cột cờ chứ không giết. Cù Lưu Tôn vui mừng nói: "Như vậy tôi may mắn, khỏi phạm tội sát sanh!".

Linh Bửu Đại pháp sư liền viết thư cho ông Độ Ách Chơn Chơn .Định Phong Châu để phá trận Phong hầu. Tử Nha sai Táng Nghi Sanh đi đưa thư. Triều Điền theo hộ vệ.

Táng Nghi Sanh đi suốt mấy ngày liền mới đến động của Độ Ách Chon Chon. Táng Nghi Sanh và Triều Điền vào lạy ra mắt và trao thư cho Độ Ách Chon Chon.

Độ Ách Chon Chon đọc thư xong, vui vẻ lấy Định Phong Châu đưa ra. Táng Nghi Sanh ngó lên thấy hột châu chiếu sáng ngời, lấp lánh.

Táng Nghi Sanh và Triệu Điền nhận Định Phong Châu, lạy tạ trở về ngay. Hai người đi dọc theo bờ sông vẫn không thấy bến dò mà họ đã qua cách đây mấy hôm. Xảy gặp 1 người dân cho biết: "Có 2 người sức mạnh vô cùng lập bến dò mới cách đây 5 dặm".

Hai người đi đến bến dò mới, thấy có 2 gã to lớn chèo dò. Triệu Điền chấp tay chào xin được qua sông. Hai gã thấy có khách thì cả mừng, chèo dò vào rước.

Triều Điền nhận ra 2 gã chèo đò này là anh em Phương Bật và Phương Tương. Hai bên mừng rỡ hỏi thăm mọi việc. Triều Điền kể mục đích chuyến đi này của mình cho anh em họ Phương nghe.

Phương Bật nghĩ thầm: "Xưa ta phạm tội phản triều, nay nếu giết được Định Phong Châu, ắt là chuộc tội lập công". Phương Bật liền nài nỉ Táng Nghi Sanh cho xem Định Phong Châu. Táng Nghi Sanh liền đưa cho xem.

Phương Bật ngắm nghĩa một hồi rồi bỏ trái châu vào túi. Hai anh em họ Phương phóng tuốt lên bờ chạy mất. Táng Nghi Sanh không biết làm sao, toan nhảy xuống sông tự tử. Triều Điền vội ôm lại.

Táng Nghi Sanh nghe lời Triều Điền quay về Tây Kỳ. Giữa đường thì 2 người gặp Hoàng Phi Hồ đi giải lương về. Táng Nghi Sanh thuật lại việc xảy ra. Hoàng Phi Hồ nổi giận hỏi: "Chúng nó đi về hướng nào?".